Joseph Sheridan Le Fanu

To gange frelst

Laura Mildmays mærkelige livseventyr



Joseph Sheridan Le Fanu

To gange frelst

Laura Mildmays mærkelige livseventyr

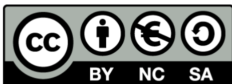
eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.



1. Efterretninger fra Hileria Pullen

Udenfor skinner månen på et storartet, højtideligt landskab. Høje bjerge, der strækker sig så nær hen imod forgrunden, at du kan se de simple hegn og ensomme træer, der danner deres grænseskel, hæve sig vildt og dristigt til de snedækkede højder, over hvilke stjernerne blinker klart i den dybe blå, lyse vinternat. Hvis du pludselig nåede dette sted, kunne du tænke dig at være i en af Schweiz' dale. Men den lille landsbys karakter, der ligger ved bredden af indsøen, er, om end aldeles særegen, dog fuldkommen engelsk.

Dette landskab findes i det nordlige England. Landsbyen kaldes Golden Friars, og den grå stenbygning med pillerne under skyggen af de mørke elmetræer, der står et stenkast fra landsbyens kirkegård, er præstens gammeldags bolig.

Her var gardinerne trukket for de smalle vinduer, og dagligstuen så rigtig hyggelig ud, oplyst af kaminildens varme, urolige lys, der snart faldt på de gammeldags bogreoler, der, velforsynede med bøger, stod ved væggene, snart oplyste de store skabe og så atter forlod dem for at kaste deres flammende skin på et portræt af præstens bedstefader, der for hundrede år siden havde været doktor i retsvidenskab ved universitetet i Oxford og var bleven malet i sin røde doktorkappe, der trådte stærkt frem af skyggen og hjalp til at oplyse det venlige værelse.

Præsten i Golden Friars var en net mand og punktligheden selv. Hans prædikener blev altid skrevet om torsdagen, så at de i tide var færdige til den kommende søndag. I dette øjeblik havde han netop fuldendt én. Den sidste side lå opslået på bordet; lysets skin faldt på det endnu våde blæk.

Idet præsten lænede sig tilbage i sin stol med sammenfoldede hænder, kastede han et sideblik til sit værk med en velbehagelig mine – det var just ikke et smil, men nær ved, for jeg må tilstå, at pastor Hugh Jenner var lidt indbildsk af sine prædikener. I det samme lød posthornet fra diligencen, der kørte gennem hovedgaden, og det klang i den klare frostluft som en lille, meget passende triumffanfare. Hans gode hustru sad ved den anden side af ilden og arbejdede på sit broderi. Tilsyneladende var hun optaget af det, men i virkeligheden var hun fordybet i grublerier, og som folk ved sådanne lejligheder gør, stirrede hun på sit arbejde med udtryksløse, stive øjne og sammentrukne læber, og glemte søndagsprædikenen, sin kære mand og den lille hund, der sov på en pude ved hendes fødder.

Én eller to gange kastede dr. Jenner et stjålent blik til sin hustru i den forventning, at hun som sædvanlig skulle spørge ham om, hvorvidt han var tilfreds med sin prædiken, hvad den drejede sig om, osv.

Jeg tror nok, at hvis hun havde haft sit barnekammer fyldt af små beboere og haft sådan en lille urolig, men dog så morsom befolkning at passe, ville hun ikke have brudt sig fuldt så meget om prædikenen, og måske en anden da havde fået lov til at hæfte den ind i det røde bind. Men dette par, som levede så roligt i det gammeldags, grå hus, beskygget af de høje elmetræer, havde aldrig fået deres hjerters ønske opfyldt, at

have et lille barn, som kunne smile til dem og lege og pludre med dem i de hyggelige, rolige værelser.

Kort sagt, de havde været gift i tyve år og var barnløse. Ved et underligt træf, for det stemte overens med hendes egne tanker i dette øjeblik, sagde præsten, der nu havde rejst sig og stod med ryggen til ilden:

"Jeg har fuldendt prædikenen, min kære, og den handler til dels om Elkan og Hanna."

"Hvor besynderligt!" sagde mrs. Jenner; "jeg kan ikke ... jeg kan ikke selv gøre rede for det."

"For hvad, Dolly?" spurgte præsten.

"Jeg drømte i nat, at vi havde et yndigt, lille barn. Jeg tror, at det lå og sov på mit skød, det stakkels lille væsen, og imens jeg betragtede det, læste du en rigtig smuk prædiken om Elkan og Hanna, og her er den nu med den selvsamme tekst, og det just i selvsamme øjeblik, som jeg tænkte på den!"

"Det er meget forunderligt, min kære!" sagde præsten, "meget forunderligt."

Han gik hen til hende, smilede og kyssede hende blidt på kinden, klappede den og vedblev at smile til hende med inderlig kærlighed, idet han sagde:

"Dolly, min elskede! Vi må ikke sørge over det. Lad os lægge alt i Guds hånd, som har skænket os hinanden og dette rolige, lykkelige liv. Husk på Elkans venlige bebrejdelse til hans elskede hustru: 'Er jeg dig ikke mere værd end ti sønner!' Der må være en grund til, at den kære Gud har nægtet os dette. Og have vi ikke fået erstatning? For min del, Dolly, så føler jeg, når jeg ser på dig, at jeg allerede skylder mere kærlighed på Jorden, end jeg kan betale."

De kyssede hinanden ømt, og hun sagde:

"Det er ganske sandt. Men du må heller ikke tro, at jeg klager. Det er kun, når min elskede mand er ude, at jeg undertiden føler mig ensom og tænker på, at hvis jeg havde et lille væsen at lege med –"

"Lille væsen at lege med, kære! Det måtte da nu have været en ung mand på tyve år."

"Hvorfor? Det kan jeg da ikke indse," indvendte hans kone. "Men jeg kan nu engang ikke lade være at ønske det. Det ville være dejligt, hvis en venlig fe ville komme, således som det sker i de gamle eventyr, og opfylde vort ønske, idet hun tillige gav den lille en smuk faddergave."

I dette øjeblik åbnedes døren, og pigen kom ind med et brev.

Der var frimærke på det. Brevet var lige kommet med dagvognen – og var adresseret til præsten.

"Hvilken besynderlig håndskrift, hvem mon det kan være fra?"

Præsten havde taget brillerne på og stod ved lyset med det åbne brev i hånden; han havde begyndt at læse det, men ved sin kones spørgsmål vendte han bladet om for at læse underskriften.

"*Hileria Pullen!*"

"Hvilket løjerligt navn!" udbrød mrs. Jenner.

"Ja," sagde præsten, "det er underligt, Hilaria kunne man have forstået; men Hileria – det er besynderligt; det er barbarisk. Jeg har aldrig kendt nogen af det navn, Pullen? Nej."

"Hvorfra er poststemplet?" spurgte hans kone nysgerrigt.

"Guildford, Surrey," svarede han; "jeg kender ikke et menneske der."

Han gik hen til lyset og læste nogle sekunder uforstyrret.

"Har du ikke familie, som hedder Torquil?" spurgte han.

"Jo, min kusine, Janet Ayger, blev gift med en kaptajn Torquil," svarede Dolly.

"Godt – ja. Hør nu," sagde præsten, "skal jeg læse brevet højt for dig?"

"Gør det, kære," sagde hun, og præsten begyndte.

"Det er langt, og jeg har kun læst ganske lidt."

2. En bøn til præsten og hans kone.

Brevet begyndte således:

> "Deres Højærværdighed,
> med Deres Højærværdigheds tilladelse er jei det fruentimmer ved navn Hileria Pullen, som paser det kære barn, der nylig blev efterlat som faderløs af den engel af godhed mrs. Mildmay fra Queen's Snedlei, som jei formoder Di og Deres frue kente hvis hun endnu levede, og mr. Mildmay vis beklagelige død, Di rimeligvis har hørt tale om, den kom af at han faldt ud af gikken som jo har stået i avisen. Hesten løb løbsk og fårårsagede hans beklagelie død, det var et år før min frue døde. Han efterlod henne og det kære barn kun åte måneder gammel til at sørge over hans død ..."

"Disse folk er aldeles fremmede for mig," sagde præsten og lod med en svag hovedrysten brevet synke ned på bordet, idet han så på sin kone.

"Jo, det er stakkels Alice. Hun ægtede mr. Mildmay til Queen's Snedley. Jeg troede, at hun blev lidt stolt, og vi har ikke skrevet til hinanden i lang tid. Måske gjorde jeg hende uret; og nu er hun død, stakkel!"

"Og han er også død, som det lader til, et år før hende. Jeg formoder, det er ammen, der skriver," sagde præsten.

"Lad os høre resten, kære," sagde hans kone.

Præsten begyndte atter:

> "To dage efter at min stakkels frue døde kom kabtajn Torquil til Queen's Snedlei, efter at have givet Floss og Comp. ordre med hensyn til begravelsen, som foregik i al stilhed. Han bragte mei og barnet til Guildford, hvor vi er for øjebleket. Vi har det hidindtil got i envær henseende. Mr. Torquil er her selv, men er ikke lykkelig og hæller ikke rask nok tror jei til at gøre det en smule behageligt for miss Mildmay, hvis hun bliver her til hun vokser op, selv om kabtajnen var en helgen på Jorden – – hvad han rigtignok er langt fra at være. Efter hvad jei kan se er jei derfor meget bekymret for det kære barn. Han kommer hertil fra London sommetider et øjeblek vær dag, og sommetider kommer han ikke i en hel uge. – Mrs. Torquil siger hun er i familie med Deres kone og spurgte meiet deltagende om hun endnu levede, hvilket jei ikke kunne sige da jeg ikke kænner hende ..."

"Det et vel sandt," sagde præsten, "at de er i familie med dig?"

"Ja, hun er en halvkusine – men jeg har aldrig kendt videre til hende. Læs videre, kære."

"Ja vel. Hvor var det jeg slap. Nå, her er det."

Og præsten fortsatte således:

> "Men jei er meget bange for det kære barn Deres Højærværdighed, da det som Di må vide er halvandet år og da der ingen nære slægtninge er, er der flere ting Di skulle underrettes om. Kabtajnen er en pæn mand og taler

venligt til mei. Men jei kan ikke i et brev sige Deres Højærværdighed hvorfor jei er så bange for ham, for kabtainen har været venlig imod mei og jei har intet at klage over. Men han kommer ofte til barnekammeret og ser på barnet og tilbyder mig drikkevarer, som det ikke passer sei for en herre at give sådan en som mei, der skal passe det kære barn, og han vil oven i købet nøde mig til at drikke ..."

"Det en virkelig meget underligt," sagde mrs. Jenner. "Jeg gad vidst, hvor gammel denne Hileria Pullen er."

"Det har jeg ingen ide om, min kære," svarede præsten.

"Men hvorfor mon han gør det?" vedblev hans kone med værdighed.

"Det er måske af ren og skær godmodighed," sagde hendes mand.

"Det vil jeg håbe," sagde mrs. Jenner. "Men jeg synes ikke, at det er rigtig gentleman-agtigt."

"Hun er måske en gammel kone," sagde præsten.

"Det er næppe rimeligt," sagde den gode dame med en fornærmet mine. "Du kan gerne læse videre, Hugh."

Præsten fortsatte:

"Da jei selv har levet længe i verden og set en hel del –"

"Nå, så har hun dog nået en vis alder," sagde præsten.

"Det glæder mig. Så er hun bedre skikket til at passe børn," sagde hans kone. "Men jeg har aldrig hørt noget godt om kaptajn Torquil. Gud tilgive mig, hvis jeg gør ham uret; men jeg

tror ikke, der er noget ved ham efter alt, hvad jeg har hørt om ham. Men læs videre, min ven."

"Ja," sagde præsten. "Jeg gad vidst, hvad i alverden hun vil forlange af mig? Nå, vi får at se," og han vedblev læsningen:

> "Det fårekommer mei som om kabtajnen vil forhindre mig i at passe barnet ordentligt, –"

"Hun staver meget slet," sagde præsten.

"Bryd dig ikke om det. Hvad mere, kære?" svarede mrs. Jenner.

> "... og tanken om det kan gøre mei ganske forstyrret i hovedet. Mit håb står alene til Gud."

"Det vil jeg håbe det altid gør," bemærkede præsten.

> "Hvis det ikke var for det kære barns skyl og den skrækkelige synd det ville være havde jei såmæn lyst til at vaske mine hænder og gå herfra for jei ved ikke hvad der skal blive af det hvis Di ikke ser at komme og få det bort med Dem. Det kan ikke nytte at skrive mei til for brevet ville falde i kabtajnens hænder og her ville blive en frygtelig hurlumhej og jeg blive ulykkelig derved for han skal være meget heftig når man gør ham imod, har jei hørt og jei ville blive meget fortvivlet for det kære barns skyl for det vil komme i ganske andre hænner og kun Gud ved hvad følger det vil have; og Di som er præst og ved hvad der er det rette, må også vide, hvorledes De vil hanle imod den stakkels uskyldige, der er af Deres egen slægt og vil lade noget ondt vederfares barnet. Store Gud! hvis Di blot

hvidste, i hvilken skrækkelig stilling jei er og i hvor stor fare den lille uskyldige glut svæver, ville Di ikke betænke Dem på at tage hertil – Guildford Surrey, Old Hall hos urtekræmmeren Samuel Folders i High Street kan Di høre mere om mei, og hvis Di selv håber på at finde barmhjertighed, så kom og bring barnet i sikkerhed."

Det var slutningen af brevet, og da han havde læst det, lod han det atter synke ned på bordet og så på sin kone og hun på ham.

3. Stemmer i forhallen

"Jeg kan ikke indse, min kære," sagde præsten, "at jeg er nødt til at skride ind i denne sag på grund af et så besynderligt brev fra en gammel tjenestepige."

"Men, kære Hugh, hvis hun nu siger sandhed? Hvis der er god grund til hendes frygt og indtrængende bønner?"

"Folk af hendes klasse forstår ikke vor. Jeg tror ikke, Dolly, at her er grund nok til at blande mig i den sag."

"Og jeg tænkte netop på, Hugh, at denne bøn om at tage et lille barn af vor egen slægt til os for at beskytte, opdrage og elske det, kommer på en så forunderlig måde som sendt fra Forsynet selv. Det må være en kær lille én – netop halvandet år gammel og tilmed et stakkels, lille forældreløst væsen, og jeg er vis på, at det må være et yndigt, lille barn, ellers kunne hun ikke elske det så højt."

"Men, kære ven, måske hun er gal. Hvis jeg blot var vis på, at der var noget i det – men jeg kan ikke engang forstå, hvad hun mener."

"Tror du ikke at hun mener, at barnet vil blive stjålet eller skaffet bort på en eller anden måde?"

"Vel, sæt at hun gør det, er det så dog ikke mere rimeligt at antage, at et fruentimmer som hun enten er dum, fordrukken eller endog gal, end at tro, at kaptajn – hvad er det nu han hedder? – skulle tænke på noget få uhørt?"

"Men du sagde selv, Hugh, i søndags i din smukke prædiken over teksten 'Søg skrifterne', at det netop var det argument –

var det ikke? – hvormed den onde mand, mr. Hume, angreb den åbenbarede religion."

"Meget godt bevist, det må jeg tilstå, Dolly," sagde præsten smilende og klappede hende på kinden.

"Jeg var ikke vis på, om det var rigtigt; men jeg vidste, det var noget lignende. Og kunne du nogen sinde tilgive dig selv, kære Hugh, hvis der tilstødte det stakkels lille barn noget ondt, fordi du holdt dig tilbage og overlod det til sin skæbne? Tænk, hvilken skat det ville være; og, o, kunne du – kunne du føle dig lykkelig, hvis du besluttede at overlade det stakkels lille væsen til sig selv efter denne advarsel?"

"Jeg ser, min gode lille Dolly, at du er opsat på at rage andre folks kastanjer ud af ilden," sagde præsten, der i sit stille sind hældede mere til sin hustrus tanker og følelser, end han ville tilstå, og selv med udsigt til en lang og besværlig rejse – for der var ingen jernbane dengang – var han rede til at lade sig overtale. "Jeg ser du er bestemt, og da jeg har en så trættekær hustru, må jeg vel overgive mig," vedblev han muntert. "Det ville være underligt, Dolly, hvis det gik, som du tror, og vi fik en lille beboer til den eneste ensomme krog i huset, det rolige værelse ovenpå, hvor vi måske endnu kan få støj nok. Men du må give mig tid til at ordne mine ting og tale med Stubbs og Mompesson. Du vil vel også nok sørge for, at min kuffert bliver pakket, vil du ikke? Og så skal vi se, hvad der kan gøres, måske jeg bliver opholdt. Det kan være, jeg bliver borte to søndage; har du lagt mærke til, at der står 'Forsinket' på brevet? Jeg kan også se det på datoen. Det har været én dag for længe undervejs, det er først kommet med sidste post. Folk af hendes klasse er altid så nølevorne. Ja, vi må gøre regning på, at jeg bliver borte to

søndage. Hvis du ser på kortet" – og han pegede på et stort kort over England, der hang på væggen – "vil du se, at der er langt herfra til Guildford."

Præsten begyndte at føle sig noget urolig ved den forestående rejse, der var noget usædvanligt i hans rolige liv.

Dorothea havde imidlertid taget Hileria Pullens brev og læst det igennem engang til.

"Vel kære, gid Gud velsigne vort foretagende," sagde præsten efter nogle minutters tavshed og lagde venligt armen på sin hustrus skulder. "Jo mere jeg tænker over det, jo mere overbevist bliver jeg om, at vi har fattet den rette beslutning."

Hun så op til ham og mødte ømt hans kærlige blik.

"Ja, Hugh, dette vil blive vor længste adskillelse siden vort giftermål."

Og dette gode ægtepar, der elskede så inderligt, kyssede atter ømt hinanden, og hun lagde sin hånd i hans, da han satte sig ned ved siden af hende, mens de med usigelig kærlighed og fryd så hinanden ind i øjnene. Jeg gad vidst, om to mennesker kunne være lykkeligere; og dog higede deres hjerter efter noget mere.

Imens de således sad hånd i hånd, hensunkne i tanker, blev jernporten pludselig åbnet og lyden af flere stemmer og fodtrin hørtes ved døren i forhallen, hvorpå der blev banket stærkt. Derefter fulgte en kimen på klokken, der var så gennemtrængende, at den gode mrs. Jenner sprang op med et udråb, og præsten, der fastere omsluttede sin kones hånd, så hen til vinduet.

Der var flere, som talte, og klokken ringede atter.

"Jeg er bange for, der er nogen, som er syg," sagde præsten, idet han gik ud på trappen for at skynde på pigen.

Hun var allerede ved døren, og han hørte flere folk komme ind, nogle af dem talte, og iblandt stemmerne hørtes Tom Shackles' dybe bas.

"Nå!" råbte pigen muntert, "det bliver min sandten en nyhed for herren og fruen. Kom ind med det. Har man hørt mage!"

De andre talte imidlertid så højt i forhallen, at det var vanskeligt for præsten, der stod på trappen, at overdøve dem og blive hørt.

"Hent det jod!"

Var det et eller andet halvdruknet menneske, der var trukket op af søen og bragt ind i præstens hus for at komme til live eller dø, som det nu var Guds vilje?

4. Hvor en person viser sig for at gøre visit i præstegården

Støjen i forhallen vedblev; men Cathrine Bell, præstens pige, løb op ad trapperne og så, at hendes herre stod og kaldte, uden at nogen lagde mærke til det, råbte hun op til ham fra den nederste trappeafsats, mens et frydefuldt smil bredte sig over hendes rødmossede ansigt:

"O herre, De må undskylde, men der er kommet et barn."

"Kommet et barn! Hvilket barn? Hvis barn? Hvad betyder alt dette? Er det Tom Shackles, jeg hører dernede? Bed ham komme indenfor og følg selv med, ellers får jeg aldrig at vide, hvad det er."

Derpå stak han hovedet ind i dagligstuen og sagde: "Her er noget, der vil interessere dig, min kære. Nu får vi både i pose og i sæk. Der er kommet et barn hertil. – Tag barnet op med Dem. Hvorledes har De det, Shackles? Kom op et øjeblik; vi vil gerne høre, hvorledes det hænger sammen."

"Her kommer det, kære," sagde han, idet han vendte tilbage til dagligstuen, hvor hans kone stod ved døren, meget spændt på, hvad der ville følge.

"Kommer det?" spurgte hun.

"Jeg vil bære det. Giv mig det, Tom, hører De?" sagde Cathrine Bell, der sjæleglad kom op ad trapperne med barnet, som lignede en pakke flonel, indsvøbt i et stort sjal, i armene.

"Bring den lille herhen til lyset," sagde den venlige Dolly Jenner til pigen. "Læg den på mit skød."

"Det søde barn! Det sover, frue."

"O! den lille skat!" vedblev præstekonen. "Vi må passe på, Kitty, at lyset ikke skinner i øjnene på det stakkels, lille væsen."

"Jeg et vis på, at det er et yndigt lille barn, frue. Skal jeg tage sløret fra dets ansigt?"

"Ja, skynd dig at gøre det, Kitty," svarede mrs. Jenner, som så på kniplingssløret – der viste, at denne lille forladte tilhørte folk af en bedre klasse – med længselsfulde blikke som for at danne sig en ide om det lille sovende ansigt, det skjulte for hende.

Imens de således var beskæftigede, talte præsten henne ved døren med Tom Shackles.

Tom var sognefoged og havde desuden flere andre bestillinger. Han var et højt menneske, med et langagtigt, højtideligt ansigt, gulladen ansigtsfarve og tykt, sort, noget gråsprængt hår.

"Det var en sag, som angik Ds. Velærværdighed, derfor blev der sendt bud efter mig. Konen ser ud til at være ved at dø, og hun beder også om sakramentet. Hun er nede i gæstgivergården, hvor de har fået hende bragt til sengs. Hun siger, at der er nogen, som forfølger hende og vil gøre barnet fortræd, og at hun derfor ikke kunne være rolig, førend barnet var i Ds. Højærværdigheds varetægt. Hun spurgte, om Deres kone levede, og da hun hørte det, blev hun meget glad, takkede Gud og græd lidt. Hun kom ikke med posten, da hun var steget ud ved Scardon Hall og havde lejet en vogn for at narre forfølgeren, som hun mener er på sporet af hende. Nu er doktoren hos hende. Jeg troede først, hun var lidt forstyrret i

hovedet; men det kommer vist alt sammen af hendes forfærdelige skræk for barnet."

"Hun er dog vel ikke gal?" spurgte præsten.

"Nej, aldeles ikke, kun overanstrengt og bekymret."

"Hvorfra kommer hun?"

"Sydfra, jeg tror næsten fra London, det er en lang vej. Hun ser også ud som døden selv."

"Sagde hun sit navn?" spurgte præsten videre.

"Ja, sir, jeg har skrevet det her."

Og han trak en stump papir op af sin vestelomme og læste: "Hileria Pullen."

"Hileria Pullen!" sagde præsten og gik hen til sin hustru, der i forening med Kitty Bell havde meget travlt med barnet.

"Her er dette menneske, denne Hileria Pullen, kommet lige hertil og ligger syg på gæstgivergården, og dette er det omtalte barn. – De har jo set hende," her vendte han sig atter til Tom Shackles, "hvad er hun for en person? Ser hun respektabel ud?"

"Ja, det gør hun, sir; hun er en meget pæn kone, noget mager, men velklædt. Hverken ung eller køn."

"Det er måske meget godt," sagde præsten.

"Hun er også meget mager og bleg og ganske hulkindet," fortalte Tom.

"Og hun ønskede at tale med mig?" sagde præsten og tændte et lys.

"Ja, Deres Højærværdighed."

"Og du er vis på, at hun ville nyde sakramentet?"

"Ganske vis."

"Kom ind med mig, Tom. Du kan bære det for mig."

Og de gik sammen ind i præstens studereværelse.

Der stod, hvad de behøvede. Præsten tog sin overfrakke på, sin hat, stok og de tykke, uldne handsker.

"Jeg går blot ned til gæstgivergården for at se til den stakkels kone og kommer snart hjem igen, min kære," sagde dr. Jenner, idet han slukkede lyset, som han kom ind med og havde sat på bordet.

"Og hvad skal vi gøre med dette stakkels lille væsen, Hugh? Jeg ville så gerne beholde det her."

"Ja, gør ganske, som du vil, hvad du mener der er bedst, kære; når jeg kommer hjem, skal du få at vide, hvad jeg har hørt. Tror du ikke også, at det er bedst, jeg fender mrs. Jolliffe herop, hun kender så godt til børn, og vi kommer netop forbi hendes dør på vejen til gæstgivergården."

"Tak, kære Hugh, du er altid så betænksom."

Og idet hun løb ud i forstuen efter ham for endnu engang at kysse ham til afsked, slyngede hun sine arme om hans hals og hviskede heftigt:

"Min egen ven, jeg er så glad!"

Smilende ilede præsten ned ad trapperne, og da han åbnede den store dør i forhallen, lå det smukke, månelyse landskab for ham. I forgrunden stod de ensomme gamle træer, derpå kom søen med sine mørkeblå bølger, hvori månen spejlede sig, og bagved bjergene, der hævede sig som mørke skygger.

"Det er en dejlig aften, Tom," sagde præsten og stod et øjeblik stille for at betragte den funklende stjernehimmel og den prægtige natur; men idet han derpå mindedes sit kald, sagde han med et suk:

"Lad os skynde os, Tom. En vigtig pligt kalder mig. Stakkels kone! Jeg vil håbe, at jeg finder hende i bedring."

De gik rask fremad over den frosne jord, indtil de nåede det første oplyste hus i landsbyen; her boede mrs. Jolliffe, og præsten sendte Tom derind for at bede hende gå op til præstegården.

"Gud styre alt til det bedste!" hviskede præsten, da han var blevet ene, idet han hævede blikket imod himlen. "Hvad Han vil beskikke os i sin visdom, skal den lille skabning være velkommen til at dele med os."

Han havde nu nået gæstgivergården, hvor han gik ind og spurgte efter den syge kone.

Doktoren var endnu hos hende, sagde folkene, og var ved at give hende et glas varm vintoddy.

"Det er meget godt, så kan hun da ikke have feber," sagde præsten beroliget.

"Du kan give mig mine sager, Tom," sagde han til Shackles, der nu havde nået ham, "og så skal du blive hernede, til jeg kalder på dig."

Tom satte sig ned for at få en passiar med mrs. Winger, og præsten skred med værdige, afmålte trin op ad trappen.

5. Barnets ansigt

Mens præsten havde talt med Tom Schackles, havde hans kone og Kitty Bell haft meget travlt med det lille barn.

Det første, som vakte deres opmærksomhed, var den finhed, ja næsten elegance, som udmærkede barnets dragt.

"Hvor hun holder det nydeligt! Det må være en rigtig samvittighedsfuld kone, denne mrs. Pullen," sagde den gode præstekone. "Jeg vil håbe, at hun kommer sig, stakkel."

Måske tænkte hun på at bevæge Hileria Pullen til at vælge Golden Friars til sit fremtidige opholdssted og tage bolig i præstegården.

"Hvor det sover sødt, det kære, lille væsen. Jeg gad vidst, Kitty, om det kunne gøre noget, at vi tog sløret af det yndige lille ansigt; jeg længes så meget efter at se det."

"Det gør jeg også, frue, jeg ville gerne give det et kys."

"Ja; men det kan ikke gå an, før det vågner; det er nok også bedst, at vi allerførst får barnekammeret i stand. Giv Mary besked om det og lad hende varme det godt op og kom så tilbage til mig."

Kitty skyndte sig bort, og mrs. Jenner bar i glad bevidsthed om sine nye, moderlige pligter den lille flonelsbylt hen til kaminen, hvor hun meget forsigtigt satte sig ned med hovedet fuldt af fremtidsplaner og luftkasteller, idet hun lavede hele romaner, som det lille hjælpeløse barn i hendes skød var heltinden i.

Nu kom Kitty Bell tilbage fra barnekammeret med det samme tilfredse, fornøjelige smil på sit sunde, ærlige ansigt.

"Nå, Kitty, er der så lagt dygtigt i kaminen?"

"Om der er, frue, det brænder, så hele værelset er oplyst af det. Folk kan se genskinnet af det i søen, det ser så hyggeligt ud."

"Vi må passe på, at vi ikke stikker ild i huset," sagde mrs. Jenner meget tilfreds.

"Det har såmænd ingen nød, frue. Dick Tømmermand sagde, at præstegården ikke kan brænde, det er den bygget for godt til. Men se, barnet sover jo endnu."

"Ja, men jeg tænker nok, vi kan lige nå det, tror du ikke også, Kitty?"

"Jo vel tror jeg det, frue. Det vil være så rart at se det lille ansigt."

Så trak de da under en ivrig hvisken og med megen forsigtighed den ene knappenål ud efter den anden: og til sidst lå det sovende barns ansigt afsløret for deres længselsfulde øjne.

At sige, at de blev skuffede, er ikke nok – de blev forfærdede. Det var det grimmeste barn, man kunne se, og det så desuden ud til at være ved at dø.

"Du min Gud og skaber," stønnede Kitty efter en pause på nogle sekunder.

"Ak Gud! Det stakkels lille væsen," sagde mrs. Jenner i en forundret tone. "Det er rigtignok ikke kønt."

"Jeg har aldrig set så ynkeligt et barn!" udbrød Kitty.

"Det lader til at være aldeles udtæret," sagde præstekonen sagte.

"Det ser ud, som om det ikke havde længe tilbage," udbrød Kitty atter.

"Ja, det ser rigtignok sygt ud, det stakkels skind," svarede mrs. Jenner; "jeg tror, at ansigtet er ophovnet. O, hvor det gør mig ondt!"

"Og se, det lille ansigt er ganske blåt," vedblev Kitty. "Måske det fryser?"

"Nej, det er ganske varmt," sagde den bestyrtede præstekone og berørte let barnets skind med sin fingerspids.

"Jeg vil da håbe, at det ikke er en idiot," tilføjede Kitty.

"Nej, nej, nej, Kitty; det er et grimt barn, men det ser ikke ud til at være svageligt eller idiotisk. Gud forbyde også det!" svarede mrs. Jenner forskrækket.

"Hvem har dog før set sådan et barn?" gentog Kitty, der trøstede lige så godt som Jobs venner, "nu lyset falder lige på det, kan man rigtig se det. Hvad mon herren vil sige, når han kommer hjem. Jeg er bange for, at han ikke vil synes om det."

"Jo, han vil ikke angre, hvad han har gjort, for han tog det ikke til sig for udseendets skyld. Han handlede således, fordi han troede, at det var rigtigt, og han gør altid, hvad han tror er det rette; men han vil blive skuffet – det kan ikke nægtes."

"Måske vi alligevel kommer til at holde af det, frue," sagde Kitty, hvis kvindelige hjerte begyndte at blive rørt ved synet af det lille, hjælpeløse, grimme ansigt.

"Det var netop det, jeg tænkte," svarede præstekonen. "Måske vi endog kommer til at holde endnu mere af det, fordi det er sådan et stakkels, sygeligt lille væsen; og jo mindre smukt og jo mere lidende det er, desto mere adkomst har Gud givet det til vor medlidenhed, hjælp og kærlighed."

Hendes øjne fyldtes med tårer, mens hun talte, og hun bøjede sig derpå ned og kyssede den lille; atter og atter trykkede hun det til sine læber, som om hun ret ville gøre sin kolde modtagelse god.

"Det er – det er i sandhed velkomment," sagde Kitty, der også blev blød om hjertet.

Under alle disse kærtegn vågnede barnet og begyndte at græde.

Det var en sagte, blid klynken, langt mere rørende end den stærke skrigen, man så ofte hører.

"Så, så, så," sagde præstekonen og forsøgte at stille det tilfreds, men da det ikke lykkedes hende, spurgte hun, om ikke mrs. Jolliffe var kommet.

Jo, hun var kommet og var i barnekammeret, da Kitty Bell forlod det.

"Kom så med op i barnekammeret, Kitty. Du kan tage lyset, så bærer jeg barnet. Jeg vil selv bære det lille væsen, som jeg føler, jeg har været så uvenlig imod. Jeg ville ønske, at det kunne forstå mig, så ville jeg bede det om forladelse!"

Så gik de da op til barnekammeret, hvor den gode mrs. Jolliffe tog barnet i sine erfarne arme, og snart lykkedes det hende at berolige det til stor forundring for Kitty, mens mrs. Jenner, der nøje iagttog hende, næsten misundte hende hendes evne dertil.

"Hvor hun og barnet synes at forstå hinanden," tænkte præstekonen. "Hun har grund til at være stolt og lykkelig over det."

"Frue!" udbrød Kitty, "ser der ikke rigtig hyggeligt ud i barnekammeret nu med ilden i kaminen og lysene og mrs.

Jolliffe, der synger for det lille barn."

"Jo, det gør her rigtignok," sagde præstekonen med et venligt blik til pigen.

"Og når mrs. Jolliffe ikke er her, får jeg lov til at passe barnet og synge for det og tale til det, ikke sandt, frue?"

"Jo vist, Kitty."

"Det bliver herligt!" jublede Kitty med sin glade latter.

6. Hileria Pullen

Mens alt dette og en hel del mere gik for sig i barnekammeret, var præsten gået op ad trappen i gæstgivergården og havde banket på den dør, der var blevet ham anvist af opvarteren. Doktoren bad ham komme ind.

Der var nu en hel lille forsamling i den fremmedes værelse. Miss Hileria Pullen lå i sengen. Hun så meget udmattet ud og troede selv, at hun var ved at dø. Ved foden af sengen stod værten, mr. Turnbull, en alvorlig mand med skaldet hoved, iført en blå kjole med blanke knapper, hvid vest og drapfarvede benklæder. Ved hovedgærdet stod den lille, energiske dr. Crump og følte Hilerias puls. Præsten gik sagte om til den anden side af sengen.

"De er meget bedre nu," sagde doktoren til den syge. "De må fatte mod. Her er præsten; men jeg håber, at vi skal narre ham. Vi vil næppe denne gang få brug for den sidste olie, hr. pastor."

"Det glæder mig at høre, doktor. De er i gode hænder, mrs. Pullen. Hvorledes synes De, at De har det?"

"Dårligt, sir," svarede patienten svagt.

Doktoren gjorde tegn til præsten, at han ikke skulle lægge for megen vægt på, hvad hun sagde.

"Jeg ser, at De vil tale med Turnbull," sagde han derpå til den syge, "men så må De først drikke et glas sherry; for jeg behøver jo ikke at sige, at De er meget udmattet. Giv hende et glas sherry, Turnbull," henvendte han sig til værten, "og det var bedst, om De selv holdt det til hendes læber."

Mens værten viste patienten denne tjeneste, gik præsten og doktoren hen i et hjørne af stuen, og den sidstnævnte sagde hviskende:

"Hun er meget hysterisk og aldeles udmattet og overanstrengt. Men hun et ikke farligt syg."

"De har givet hende æter," sagde præsten; "jeg kan lugte det."

"De forstår Dem udmærket på medicin, hr. pastor, det har jeg ofte lagt mærke til. Hun er halvt gal af frygt for en kaptajn, som hun siger forfølger hende. Han må, pokker ta' mig være en meget hidsig fyr – hvad?"

"Jeg er kun et stakkels fruentimmer," lød den syges skælvende stemme; "men De er gentlemen og vil nok hjælpe mig. Kaptajn Torquil kommer efter mig for barnets skyld – og han er en farlig mand." Her blinkede doktoren til præsten. "Mit liv ville ikke være sikkert, hvis han blev rigtig vred. De må derfor ikke lade ham vide, at jeg er her. Hvis De gør det, må De bære ansvaret for det."

"Nej, nej, min gode kone, De kan stole på os. Vær De blot ganske rolig," sagde doktoren. Afsides hviskede han til præsten:

"Har De nogensinde i Deres levetid set et stakkels væsen så forskrækket? Jeg tror virkelig, at hvis han kom ind i stuen her, ville synet af ham enten dræbe hende på stedet eller bringe hende fra forstanden."

"Stakkel! Det gør mig ondt for hende," sagde præsten.

"Er barnet i sikkerhed?" lød atter den syges stemme.

"Ja, min gode kone," svarede præsten og gik nærmere.

"Og i Deres hus, sir?"

"I mit hus," svarede han.

"Nu må De ikke prøve på at rejse Dem op; De ser jo, at De ikke har kræfter til det," sagde doktoren. "Hvil Dem i nat, så kan De tale i morgen så længe, som De vil."

"Jeg lever ikke til i morgen, sir. Herren have barmhjertighed med mig og tilgive mig mine synder!" sagde hun sørgmodigt. "Derfor beder jeg pastoren give mig det hellige sakramente og bede for mig i denne skrækkelige stund."

7. Næste morgen

Med dyb andagt og med dødssveden på panden nød Hileria Pullen alterets sakramente. Efter dette syntes hun at være mere trøstet og fattet og faldt til sidst, efter at have fået en sovedrik, i en dyb rolig søvn, der varede til kl. ti den næste morgen.

Det lille barn havde også sovet, men langt mere uroligt. Mrs. Jolliffe, der var blevet for at passe det, frygtede for, at det ville få en svær sygdom at gennemgå.

Hele natten havde det ligget og kastet sig uroligt om og var ofte faret op med et ynkeligt skrig, som om det pludselig følte smerte, forklarede mrs. Jolliffe; desuden var der kommet blegner over hele dets legeme, men hvad det var, der fejlede det, kunne hun ikke sige, nogen almindelig børnesygdom var det i alt fald ikke.

Midt under denne forskrækkelse kom doktoren, som de havde sendt bud efter.

Mrs. Jenner, mrs. Jolliffe, Kitty Bell, ja endog Mall, kokkepigen, var forsamlede i barnekammeret og ventede med begærlighed på at høre doktorens mening.

Denne undersøgte længe og nøjagtigt det lille barn, han rynkede panden mere og mere og stillede mrs. Jolliffe nogle spørgsmål; så følte han atter dets puls, undersøgte dets øjne og bemærkede til sidst:

"Det er et meget besynderligt tilfælde. Jeg har ikke før set noget lignende. Hvis jeg ikke vidste, at det har været i ærlige hænder, ville jeg sige, at det havde fået en gift, dog ikke så

meget, at den kunne dræbe det. Der må nu anvendes varme bade, det må have så meget gedemælk, som det kan drikke, værelset må holdes varmt og luftigt; resten må naturen sørge for. I så ung en alder kan sygdom lettere overvindes, mrs. Jenner."

"De så på dets øjne, doktor," bemærkede mrs. Jenner frygtsomt, "De tror da ikke, det – det – skeler."

"Nej, det tror jeg ikke," svarede han, "det er noget langt farligere, det er symptom til et tryk på hjernen og viser, hvor stærkt det er angrebet. Gør nu imidlertid, som jeg har sagt, så skal jeg se herind i aften."

Dermed tog doktoren afsked.

Samme dags formiddag gik præsten atter til gæstgivergården og efter at have hørt af værten, at Hileria Pullen var lidt bedre og længtes efter ham, gik han op til hende.

"Hvorledes har De det i dag, mrs. Pullen?" sagde han, da han stod ved den syges seng. "Det glædede mig at høre af doktoren, at De var bedre."

"Jeg ville ønske, jeg selv kunne føle det, sir; jeg takker Dem imidlertid for Deres venlige forespørgsel," klynkede Hileria, der nok holdt af, at der blev taget hensyn til hendes sygdom. "Jeg er meget svag, sir; men jeg håber dog, at jeg kan komme levende ud af denne seng."

"Skal jeg hellere se ind til Dem på en anden tid, mrs. Pullen? Jeg bor her i nærheden."

"Ak, sir, sig mig først, hvorledes det kære lille barn har det?" spurgte hun.

"Der bliver sørget for det i enhver henseende, og doktoren ser ind til det, indtil det er rask igen, som jeg håber ikke skal vare

meget længe."

"Gud være lovet! Det er et sødt, lille væsen. Jeg favner det så meget."

Og da Hileria ikke kunne finde sit lommetørklæde, førte hun hurtigt hjørnet af lagenet til sine øjne.

"De vil snart være rask nok til at besøge barnet, mrs. Pullen; og hvis ikke, håber jeg, at det snart kan komme til Dem."

"Jeg har netop tænkt på, sir, at det næppe ville være rigtigt. Jeg er bange, meget bange for denne mand. Takket være min stakkels frue, så har jeg da fem hundrede pund foruden mine sparepenge, jeg kan derfor leve sorgfrit resten af mit liv. Jeg har derfor ment, at det var bedst, om jeg så snart som muligt trak mig tilbage til et afsides sted, til stormen er drevet over, for han er en ond mand, sir, og man kan ikke vide, hvad han kan falde på at gøre i sit raseri."

"Hvem taler De om?" spurgte præsten.

"Om kaptajn Torquil, sir. Han har ikke været her endnu; men De kan være vis på, at han vil komme; og mr. Turnbull har lovet mig, at han ikke vil lade ham få at vide, at jeg er her. Det må De heller ikke, sir; for han er i en så ophidset tilstand, at jeg ikke er sikker på mit liv, førend jeg er borte herfra på et sted, hvor han ikke kan finde mig."

"Jeg gyser ved at høre Dem tale om kaptajn Torquil. Ikke fordi jeg kender ham eller har hørt ham omtale; men fordi det er forfærdeligt, at der kan være sket noget, som kan give Dem sådanne ideer om et menneske."

"Jeg vil fortælle Dem det hele, sir," sagde Hileria. "Det er en af grundene til, at jeg er kommet hertil. Hvis De har tid nu, var det bedst, at De straks hørte på mig. Det vil gøre mig godt at

betro min hemmelighed til en anden og få byrden væltet fra mit sind."

"Giv Dem kun tid," sagde præsten, "jeg har ingen hast; nu skal jeg tage en stol og sætte mig hos Dem."

"Gør det sir; så vil jeg fortælle så godt, jeg kan. Jeg er meget svag; men jeg vil gøre det så kortfattet som muligt."

Hileria Pullen sad, støttet af puder, oprejst i sengen med et sjal om sig; hendes ansigt så meget gult og udtæret ud under natkappen med de brede, falmede silkebånd; da præsten tog plads ved sengen, rømmede hun sig for at klare sin stemme, imens han med benene over hinanden og hat og stok hvilende på knæene beredte sig til at låne den syges fortælling et opmærksomt øre.

8. Hileria Pullens fortælling om kaptajn Torquil og hans kone

"Kender De ikke kaptajn og mrs. Torquil, sir?" begyndte hun.

"Nej, jeg har aldrig set dem," svarede han.

"Kort efter at min stakkels frue var død, sir, kom kaptajnen til Snedley med sin prokurator – for mrs. Torquil var nævnet i testamentet – og begyndte at give befalinger og gøre sig til herre over alle ting; da jeg ikke dengang havde, hvad jeg senere har fået, en kopi af testamentet, kunne jeg ikke sige ham imod. Han befalede, at jeg skulle rejse med barnet til mrs. Torquil i Guildford."

"Havde De det da ikke godt der?" spurgte præsten.

"Jo sir, på én måde havde vi det godt nok; men det var dog ikke et hus, som rolige og ordentlige mennesker kunne føle sig tilfredse i. Kaptajn Torquil talte meget venligt; men ingen holdt af ham; heldigvis opholdt han sig kun lidt i Guildford, men var næsten altid i London."

"Men mrs. Torquil, hun var vel bedre, ikke sandt?" sagde præsten.

"Mrs. Torquil er et nul i sit eget hus, sir; hun kommer sjældent uden for sit sovekammer; sagen er, sir, – hvad jeg aldrig ville fortælle til nogen anden – at hun har den fejl, at hun holder for meget af at drikke, og har derved ødelagt sit helbred i

den grad, at hun næsten altid må holde sengen og vist ikke kan leve længe; jeg er bange for, at de, som burde være mest bedrøvede over det, ikke ville sørge synderligt. Det er en slem verden, vi lever i, sir, og jeg har hørt, at hvis den stakkels dame havde været lykkeligere gift, ville hun have været vidt forskellig fra, hvad hun nu er."

"Stakkel, det et meget sørgeligt!" sagde præsten med en blanding af forundring og smerte. "Man skulle ikke tro, at sligt kunne finde sted, hvis man ikke selv så det. Ak, mrs. Pullen, midt i livet er vi i døden – den åndelige død, der er langt værre end dens legemlige billede. Det er meget sørgeligt, hvad De der fortæller mig."

"Jo, det er det, sir, og dertil kommer det liv, han fører med spil og alt andet ondt. Ingen kan holde ud at tjene i hans hus i længere tid; ofte er der ikke så meget som et brød i huset, og kredit er næsten ikke mere til at opnå."

"Men hvorledes kom mrs. Mildmay til Queen's Snedley til at indføre ham i sit hus?"

"Ak, sir, hun vidste intet om alt dette. Hvis hun havde vidst, hvad slags folk de var, ville hun aldrig have efterladt mrs. Torquil noget eller ladet ham komme sit hus nær. Men han forstod at snakke for hende, at smigre hende, og hun var alt for enfoldig og ligefrem til ikke at tro ham. Det var først, da jeg kom til Guildford, at jeg fik en kopi af testamentet af prokurator Tute. Jeg har det her, sir, i denne pose ved min seng, og det skulle glæde mig, om De ville læse det igennem eller tage en afskrift af det, siden det stakkels barn nu er under Deres beskyttelse, hvilket, som De skal høre, er dets livs frelse."

"Forklar mig dog, hvad De mener med dette?"

"Hvad jeg mener, sir, er dette: Min stakkels frue havde omtrent tusinde pund om året at råde over, som hun med undtagelse af halvtreds pund, der er skænket hendes kusine, mrs. Torquil, har efterladt til det kære barn, miss Laura, men, hvis den lille pige skulle dø, skal det hele gå over til hendes sørgende kusine – som vist aldrig har tænkt på at sørge – mrs. Torquil."

"Er kaptajn Torquil udnævnt til barnets formynder?"

"Nej, sir."

"Så har han ikke mere ret til at tage det barn under sin beskyttelse, end han har til at tage Dem eller mig," sagde præsten. "Han har ikke mere ret end gæstgiveren her, ja endog mindre; for hvis noget skulle tilstøde barnet, ville han komme til at nyde fordel af formuen. Han er derfor den, der sidst af alle burde have det i sin varetægt; intet valg kunne være mere upassende."

"Godt, sir! Jeg skal nu fortælle Dem, hvad der skete. Han besværede os ikke meget i Guildford med sit selskab lige så lidt som med sine penge; for han betalte aldrig en skilling uden megen snakken og besvær. Omtrent ti dage efter at vi var ankommet til Guildford, kom han derud, talte venligt til mig og gav mig en foræring; men der var alligevel noget ved ham, som jeg ikke syntes om, endskønt jeg ikke selv vidste, hvad det var. Første gang jeg så ham i sin sande skikkelse, var, da han gik ind til den stakkels mrs. Torquil; han slog døren op og trådte ind, som om det var en stald, han gik ind i, og så på hende med glubske blikke; hun rystede og græd al den tid, han var der, og han skældte hende ud, og det gør mig ondt at sige, sir, han vidste ingen benævnelse, som var hård nok til hende og det

uagtet det var hans mishandlinger, der havde gjort hende til det, hun var. Han blev der imidlertid aldrig længe, for når han havde rumsteret om i værelset og læst hvert brev og hver strimmel papir der var, gik han sin vej.

Første gang han var i Guildford, inden jeg endnu kendte ham, gik han lige op i barnekammeret, spurgte mig, om der blev sørget godt for mig og sagde, at han havde hørt, at barnet var forkølet, hvilket jeg bekræftede, men sagde, at det nu havde det bedre, hvortil han smilende svarede: "De må vide, jeg giver mig af med at være doktor, jeg vil derfor bede Dem lægge barnet i sengen, så skal jeg kurere det til i morgen. Det har feber, den må først stilles. Jeg vil give Dem noget James-pulver, De ved jo, hvorledes det skal benyttes."

Så gik han ned og kom kort efter tilbage med pulveret, som han delte i to dele. Jeg gav barnet det, mens han stod ved siden af, men fra det øjeblik har det ikke været sig selv ligt!"

"Hm!" sagde præsten og så alvorlig ud.

En kort tavshed fulgte.

"Nå, sir! Han blev vred, da jeg afslog at give barnet den anden halvdel af pulveret, og så rynkede han panden og lo og blev bleg og så så ond ud, at jeg ikke kunne få hans ansigt ud af tankerne, skønt han ikke blev længe eller talte meget om sagen. Men en anden dag som han igen og sagde, at barnet trivedes ikke under min pleje, og at han ville give mig en flaske med medicin til det, som han trak op af sin lomme, og da jeg sagde, at jeg hellere ville lade være, tog han papiret af og viste mig, at der stod "Daffy's Eliksir" på og navnet på apoteket og tilføjede: "De må give det medicinen, ellers vil barnet dø." Men jeg påstod, at jeg kun ville give det medicin, når doktoren skrev noget op. Så lo

han og kaldte mig en tosse og slog i bordet og sagde, at jeg skulle forlade min tjeneste den næste morgen, så skulle barnet få en ny amme. Og med et blik, som jeg aldrig glemmer, forlod han mig.

Hvis nu det stads i flasken virkelig havde været "Daffy's Eliksir" og ikke blandet med noget, hvorfor lod han det så ikke blive stående på bordet i stedet for at tage det med sig igen? Husk på, sir, jeg siger intet, men jeg ved, hvad jeg tænkte."

Her standsede Hileria Pullen, og hvad præsten svarede, vil vi gemme til det næste kapitel.

9. Hileria Pullens eventyr

"De gør ret i, mrs. Pullen, at være meget forsigtig med, hvad De siger, da De ingen beviser har, men blot mistanke. De kan stole på mig. De har handlet fuldkommen rigtigt i at sige mig alt. Hvornår forlod De Guildford?"

"Samme nat, sir. Endskønt jeg var syg, listede jeg mig bort med barnet, og ingen savnede mig før næste morgen; for i det hus sørgede enhver kun for sig selv, når herren var til stede."

"Men De sagde, at kaptajn Torquil fulgte efter Dem. Hvorfra ved De det?"

"Dagen efter, at jeg var flygtet, steg jeg ud af postvognen i en lille by, der hedder Twinton, for at tage hertil. Da jeg havde været der omtrent en time, hørte jeg en vogn standse uden for døren, og da jeg gik til vinduet, så jeg tydeligt, thi det var en månelys aften, at kaptajn Torquil stak hovedet ud af vognen, og jeg hørte ham spørge, hvor længe det var siden dagvognen var kørt dér igennem, og da han fik svar, spurgte han, hvor langt der var til det sted, hvor de skiftede heste, og da man svarede: Tretten mil, sagde han: Så kan vi ikke indhente den der."

"De erindrer dette meget tydeligt," bemærkede præsten.

"Jeg vil aldrig glemme et eneste af hans ord, blikke eller bevægelser i de fire minutter, hans vogn holdt der. Jeg stod med barnet på armen ved det store vindue over indgangen i fuldt måneskin; men jeg var lige så lidt i stand til at flytte mig som skiltet, der hang nedenunder.

Jeg følte, at mine øjne var stift rettede på ham. Kaptajnen bøjede sig ud og gjorde en bevægelse, som om han ville åbne døren. Men Gud være lovet! Han så mig ikke. Jeg tror, at månens skin på glasruderne skjulte mig. Han så på sit ur og råbte til kusken, at han skulle køre videre, og jeg takkede Gud af mit inderste hjerte, da jeg så dem far afsted i vild hast. Jeg havde på hele rejsen rystet af angst for, at han skulle indhente mig; for jeg vidste, et han ville tænke, jeg var taget nordpå, da jeg har en søster i Edinburgh, som jeg havde talt om, at jeg ville tage i huset hos, og jeg tror, han er gået lige til postkontoret og har fundet ud af, hvilke passagerer der var med og er derpå fulgt efter. Jeg har også omtalt Dem for ham, sir, som en, der burde rådspørges; og derfor mener jeg, han vil tage lige hertil, når han ikke finder mig det andet sted."

"Det er rimeligt nok. Giv mig afskriften af testamentet, så vil jeg tale med en prokurator om det; og – der er mr. Turnbull. Jeg kan høre hans stemme."

Han kaldte på værten og pålagde ham indstændigt ikke at give nogen som helst oplysning om mrs. Pullen, hvis der blev gjort forespørgsler angående hende, hvilket denne alvorlige herre lovede.

"Mine folk kender ikke hendes navn, og jeg vil give dem ordre til ikke at sige noget," svarede han.

"Skulle kaptajn Torquil komme og spørge om barnet, så sig, at jeg har taget mig af sagen og henvis ham til min prokurator, mr. Tarlcot. Nu tager jeg testamentet og skal bringe Dem det igen."

Derpå sagde han hende farvel og var kommet hen til døren, da hun pludselig rejste sig halvt op i sengen og skreg:

"O, min Gud, sir! Der er han!"
"Tys! Mener De kaptajn Torquil?"
"Ja, sir! Jeg hører hans stemme."

10. Kaptajn Torquil

Da præsten gik ud på trappegangen, hørte han en herre tale med mr. Turnbull i forstuen og sit eget navn blive nævnt.

På den tid af året kom der kun få fremmede til Golden Friars, og da han aldrig før havde hørt denne klare, noget skarpe stemme, sluttede han sig deraf til, at gæsten ikke kunne være nogen anden end kaptajn Torquil.

Den værdige gejstlige satte derfor sin hat på og gik hurtigt ned ad bagtrappen over gården til prokuratorens bolig.

Det var nødvendigt for ham at skynde sig; for som de havde aftalt ville mr. Turnbull straks sende kaptajn Torquil til prokuratoren, og det ville være meget ubehageligt for præsten, om de skulle træffe sammen der.

Mr. Luke Tarlcot, prokuratoren, var en godmodig mand på tres år, han var meget alvorlig, tavs og forsigtig og kunne ved enkelte lejligheder være meget diplomatisk.

Til denne herre fortalte præsten nu i al korthed Hileria Pullens besynderlige historie og tog den afdøde mrs. Mildmays testamente frem, der heldigvis ikke var meget vidtløftigt.

"Jeg vil gå min vej, for jeg vil ikke møde ham, og han må være her om øjeblik. Luk mig ud igennem haven; kom – kom – hurtigt." Og så skyndte præsten sig forbi mr. Tarlcots bladløse frugttræer ud på den frosne fodsti; og idet han vendte ryggen til søen og byen, gik han hen ad bjergene til, ved hvis fod der lå en gård, som tilhørte en af hans syge sognefolk, forpagter Bleigh,

med det håb, at kaptajn Torquil, når han ved solnedgang kom tilbage, ville være mange mile borte fra Golden Friars.

Mr. Tarlcot gik tankefuld tilbage til sit værelse, satte sig i sin kontorstol og stak testamentet ned i en skuffe foran sig. Næsten i samme øjeblik hørte han en gentlemanagtig stemme udenfor sige: "Denne vej?" og førend pigen kunne få tid til at melde ham, trådte en smuk, elegant mand med sort hår og fint formede træk ind i stuen.

Han så ud som en fuldkommen gentleman. Prokuratoren lagde mærke til hans franske støvler og franske handsker og tænkte på, hvor lidt han lignede de folk, som i almindelighed sås i Golden Friars.

Efter at have gjort et let buk for prokuratoren, der havde rejst sig op for at modtage ham, sagde han:

"Jeg kommer til Dem angående en meget besynderlig sag, mr. Tarlcot. Mit navn er Torquil. Deres præst her, mr. Jenner, har rimeligvis omtalt kaptajn Torquil. Der er begået en skurkestreg imod mig og min kone, idet en tjenestepige har røvet et barn fra os – tillader De, jeg sætter mig?" sagde kaptajnen, men gjorde det, inden han fik tilladelsen – "et barn, jeg kan gerne sige *vort* barn – for det var betroet os ifølge dets moders testamente. Det har forvoldt mig stor ulejlighed. Jeg har fulgt hendes spor lige fra London og fandt, da jeg endelig indhentede dagvognen, at hun var steget ud, og at hun, som jeg med rette formodede, var taget hertil. I gæstgivergården har jeg fået at vide, at hun har bragt barnet hertil. De ved ikke, hvad der er blevet af hende, men siger, at deres – deres – den højærværdige mr. Jenner har påtaget sig ansvaret for barnet."

En kort tavshed påfulgte. Prokuratoren brød den ikke: han sad noget foroverbøjet og så ned på sin pult.

"Er jeg rigtigt underrettet?" spurgte kaptajn Torquil.

"Når De er færdig, skal jeg have den ære at sige Dem alt, hvad det er mig tilladt at meddele Dem om denne sag."

"Meget vel; jeg har ikke mere at sige. Der er stjålet et barn, Deres klient, præsten, har modtaget det og henvist mig til Dem, derfor er jeg kommet her."

"Er der et eller andet spørgsmål, De i særdeleshed ønsker at stille mig?" spurgte mr. Tarlcot.

"Ja, visselig. Da jeg er barnets formynder, forlanger jeg, det skal gengives mig. Hvor er det?"

"Jeg kan ikke sige Dem, hvor barnet er, kaptajn Torquil. Men den højærværdige mr. Jenner har givet mig en anden forklaring af det forhold, De står i til barnet, og denne forklaring bekræftes ved en afskrift af det testamente, som den afdøde Mildmay til Queen's Snedley, en slægtning af mrs. Jenner, efterlod sig."

"Deres afskrift må være unøjagtig, hvis det er tilfældet. Men det er mig ganske ligegyldigt. Jeg kender mine rettigheder og min magt. Derfor spørger jeg Dem én gang for alle, om De vil give mig barnet tilbage eller udsætte Deres klient for de ubehagelige følger, en vægring vil bringe over ham."

"Jeg har ikke barnet, sir; men jeg kan lige så godt udtrykke mig tydeligt. Hvis jeg var i besiddelse af det, ville jeg aldeles ikke føle mig forpligtet til at overgive det til Dem og derfor bestemt afslå et sådant forlangende."

"De ved altså, hvor det er?"

"Det har jeg ikke sagt, sir."

"Og De nægter at sige mig det, eller at gengive mig barnet?" vedblev kaptajnen.

Prokuratoren svarede ikke.

"De nægter at give mig enhver oplysning?"

"Jeg siger ikke, at jeg kan give Dem nogen, sir; men hvis jeg kunne, ville jeg dog ikke gøre det," sagde mr. Tarlcot.

Kaptajnen blev bleg og stirrede nogle øjeblikke på ham med funklende øjne.

"Meget vel, sir," sagde han derpå med synlig anstrengelse for at se rolig ud. "Deres klient er altså i ledtog med denne tjenestepige, siden han modtager og skjuler min røvede myndling. Det er godt, sir. Jeg antager, De ved, hvad De gør. Vi vil prøve det. Jeg skal åbne Deres øjne. De skal nok høre fra mig, det kan De fortælle Deres præst."

"De hører måske først fra os, sir," sagde mr. Tarlcot, bestemt på ikke at lade sig dominere.

"Hvad mener De med det, sir?" spurgte kaptajnen i en iskold tone og støttede begge hænder til pulten. "Det lader til, at De lægger an på, at jeg skal glemme mig selv og slå Dem, men jeg vil ikke være så tåbelig. De skal ikke få den triumf over mig. Jeg skal gøre kort proces med Deres gejstlige patron. Jeg kører til den by – hvad er det nu den hedder – der ligger en mil herfra, og henter politiet hertil."

Prokuratoren bukkede. Han ønskede ikke at ophidse sin fjende mere, end det allerede var sket. Denne greb sin hat og stok, som han havde lagt på bordet, og forlod tænderskærende og leende af raseri værelset; prokuratoren, der høfligt ville følge ham ud, nåede ham først i det øjeblik, han slog døren i efter sig med et sådant brag, at hele huset genlød af det.

11. Tilnærmelse

Hans vogn holdt udenfor, han sprang ind i den, lukkede selv vogndøren, trak vinduerne op og lænede sig tilbage. Det varede imidlertid ikke længe, førend han havde samlet sine tanker, for prokuratoren, der stod inde i sin dagligstue, så, at han trak vinduet ned igen og råbte noget til kusken, der derpå satte sine heste i bevægelse.

Mr. Tarlcot, der fulgte vognen med øjnene, lagde mærke til, at den ikke tog vejen ad den by til, kaptajnen havde nævnt, men kørte tilbage til gæstgivergården.

"Mon han skulle have glemt noget der?" tænkte prokuratoren. "O ho? Nej, nu har jeg det, han tager vist til præstegården og, på min ære, der vil han kun få med nogle fruentimmer at gøre."

Han snappede sin hat, var et øjeblik efter nede af trappen og skyndte sig at komme om hjørnet, idet hans ansigt udtrykte kendelig uro og ængstelse.

Herfra kunne hans blik følge søen lige til præstens bolig, og det var med en meget ubehagelig følelse, han så kaptajnens vogn holde uden for den, og denne herre springe ud og gå hen til døren.

Mr. Tarlcot blev ikke så lidt forskrækket, da han så dette. Han var en alvorlig mand, der ellers aldrig bandede, og det "Gud forbarme sig!" der nu undslap ham, viste, i hvor stort oprør hans sind var. I sin forvirring så han sig om og fik øje på Tom Shackles, der netop gik ind i gæstgivergården. Han fulgte efter ham og talte et øjeblik med ham i forstuen.

Imidlertid var den ubehagelige gæst trådt ind i præstegården.

Da han bankede på, befandt den gode, lille mrs. Jenner sig i barnekammeret. Den lille pige var faldet i en sund søvn – som mrs. Jolliffe erklærede for meget velgørende – og mrs. Jenner og Kitty Bell så, smilende og med hjerterne fulde af tak og pris til Herren, på det sovende barn. Da kaptajnens banken lød, fo'r mrs. Jenner derfor sammen og undrede sig over, hvem det kunne være, der var så hensynsløs at banke så hårdt på den tid, da man måtte antage, at den lille kæledægge sov.

Da hun sagte listede sig ud af værelset og lyttede, hørte hun en fremmed spørge efter sig, og Mall svare, at hun var hjemme. Derpå hørte hun dem begge gå op til dagligstuen, og gæsten sige: "Kaptajn Torquil".

Ved at høre dette frygtede navn, følte hun sig et øjeblik grebet af svaghed. Men hendes dybe skræk fremkaldte al hendes energi og med sagte trin og blegt ansigt gik hun atter ind og sagde:

"Her er en herre efter barnet. Luk døren af og bevar min skat."

"Ak!" udbrød Kitty forfærdet, "hvad skal vi gribe til? Vi kan ikke bringe det ned, for så ville han få fat i det. Når jeg bare havde den sabel, der står i herrens værelse, frue."

"Vær rolig, Kitty, og tal ikke så tåbeligt. Gå blot ind og luk ikke op for nogen, førend jeg siger dig til."

Med disse ord påtog mrs. Jenner sig en værdig mine; idet hun gik ned ad trappen glattede hun lidt på sin brune silkekjole og trådte ind i dagligstuen med så roligt et ydre, som det var hende muligt at påtage sig, mens hentes hjerte bankede stærkt.

Mrs. Jenner var en fuldkommen dame, skønt hendes væsen var lidt stift og gammeldags.

Hendes nejen var ingen let bøjning, men en værdig hilsen, under hvilken man mageligt kunne tælle til fem eller gå tværs over gulvet. Den blev denne gang besvaret med et lige så dybt, ceremonielt buk af en smuk, elegant herre, der vendte sig bort fra vinduet, som han havde set ud af, da hun trådte ind.

Hun blev behageligt overrasket. Der var noget meget vindende og hensynsfuldt i hans væsen.

Kaptajn Torquil introducerede sig og gjorde mange undskyldninger, fordi han forstyrrede hende. Han vidste godt, at damer på landet altid var så venlige og barmhjertige, at de sjældent havde en time til overs for sig selv.

Han var meget glad, sagde kaptajnen, over, at denne lille udflugt for at søge efter en tåbelig, bortløben tjenestepige havde ført ham, om også kun for en kort tid, til Golden Friars. Som dreng havde han været her tre år efter hinanden tre måneder hver gang; han havde ofte strejfet om på disse smukke bjerge og kendte hver vej og sti, hver afgrund og bjerghule. Han huskede også præstegården så nøje; men det var længe før hendes tid. Dengang var mr. Drayton præst, det var rigtignok en heldig forandring, at mr. Jenner havde afløst ham. Mrs. Drayton kunne han især godt huske. Hun var slet ikke afholdt her. Folk på landet er meget nøjeregnende, de kan straks kende en virkelig dame. Hvor hans stakkels kone, der altid var syg, ville blive glad ved at høre, hvorledes hendes kusine i Golden Friars havde det. Hvor dog et så smukt landskab og en så behagelig luft kunne virke velgørende på folk! Det var som et paradis, der meddelte andre noget af sin egen udødelighed.

Han ville ønske, at han kunne bringe sin kone til et så behageligt sted, hvor luften var så styrkende.

"Stakkels Janet! Hun er ikke gammel, hun er endnu i sin bedste alder, som De jo nok ved, da De er jævnaldrende med hende."

Den gode mrs. Jenner var seks år ældre end hende.

"Det er jo rigtignok næsten umuligt at tænke sig. Min stakkels kone taler så ofte om Dem. Det forekommer mig næsten, som om jeg kendte Dem, og som om – jeg håber da, at De ikke finder det alt for næsvist – som om jeg havde en slags ret til at komme her på denne uceremonielle måde. Så er der også min gode ven, general Donnington – sir Edward Donnington, han er nu, som De vel sagtens har hørt, meget rig – har fået store summer i indiske prisepenge. Stakkels Fyr! Han har aldrig villet gifte sig! Han har haft sin roman og hjertesorg; jeg kender det hele," sagde han meget sagte og så ned på gulvtæppet.

"Han er også en af de venner, der taler meget ofte om Golden Friars og vore slægtninge her."

Mrs. Jenner rødmede altid meget nemt, og hun gjorde det nu, idet hun slog øjnene ned og sukkede let; på samme tid tænkte hun på den tungsindige musik, der lå i kaptajn Torquils stemme, og hvilken behagelig mand han lod til at være.

"Jeg tænker på at flytte fra London, for jeg er led og ked af bylivet. Der er intet jeg ville syntes bedre om end at bo på et sted som dette – just her – her ville jeg ønske at leve og bo."

Her gjorde han et lille ophold og så tankefuld ud af vinduet på søen og de høje bjerge.

"Og," vedblev han, "vi har påtaget os en pligt – en meget behagelig pligt – der er bleven os overdraget af den stakkels kære Alice Mildmay. De har vel nok hørt om hendes død? Hun holdt meget af min kone og beærede mig med sin tillid. I den senere tid spurgte hun mig altid til råds og efterlod sin lille pige, der kun er atten måneder gammel, i vor varetægt; det ville nu være så behageligt at have hende her – i Deres nærhed – så kunne vi måske med tiden få Dem til helt at tage hende under Deres beskyttelse. Sagen er, at min stakkels kones slette helbred ville gøre hende uskikket til for længere tid at tage sig af et barn. Men det ville være meget uvenligt aldeles at tilbagevise et sådant hverv, og i nogle måneder må vi vel give efter for så betydelig en bøn, indtil vi – og det skulle glæde mig, om det blev her i huset – måtte finde en passende beskytterinde for det stakkels lille væsen. For øjeblikket har jeg måttet forfølge en person hertil, som jeg ville ønske, jeg kunne nøjes med at kalde halvtosset, men som i virkeligheden er en ondskabsfuld og dristig kvinde, der har stjålet barnet. Det er mig en plage at skulle tænke på at straffe nogen. Men med denne listige kvinde er det min pligt, man kan ikke hurtigt nok standse slige ting. Derfor er jeg rejst denne lange vej. Er hun her i huset?"

"Nej, hun er ikke," sagde mrs. Jenner, der, da en krisis syntes at nærme sig, lod til at blive meget ubehagelig til mode og forgæves søgte at skjule sin uro. "Jeg har aldrig set hende – hun har aldrig været her i huset."

"Men det lille barn er her. Det siger dr. Jenner, og det kunne jo aldrig være i bedre hænder," sagde kaptajn Torquil. "Vil De imidlertid være så venlig at lade mig se barnet, for at jeg kan forvisse mig om, at det er det rette, så at jeg kan være rolig for,

at det ikke mere er i hin slette kvindes vold. Når jeg er blevet beroliget i så henseende, vil jeg bede Dem have medlidenhed med mig, der ingen har med, som kan passe barnet, og lade det blive her under Deres venlige pleje, så længe De ikke er træt eller ked af det."

Denne tale var høflig og venlig nok. Men der var noget i kaptajnens mørke og truende blik – tynde læber og skarpe træk, der forskrækkede mrs. Jenner og indgød hende en forudanelse om forræderi og fare.

12. Kaptajn Torquil forlader dagligstuen

Kaptajn Torquil smilede. Hans smil lignede ikke en teaterskurks. Hans mening var, at det skulle se oprigtigt og beroligende ud. Han var smuk og gjorde sit bedste; dog følte mrs. Jenner en uforklarlig skræk ved dette smil.

Måske de mørke skygger, der lige i forvejen havde formørket kaptajnens ansigt, var skyld i det; han bemærkede straks den forandring, der var foregået med mrs. Jenner, og søgte at udslette det ubehagelige indtryk.

"Jeg ser, mrs. Jenner, at vi er enige om det hårde i at måtte straffe folk, og når jeg skal sige sandheden, ville jeg føle mig meget lettere til mode, hvis De og Deres mand rådede mig fra at anvende lovens straf imod hende. Hileria Pullen er en af de mest samvittighedsløse personer på Jorden. Hun bildte sig ind, at hun fuldstændigt havde den stakkels mrs. Mildmay i sin magt. Hun hadede mig, fordi hun så, at hendes frue rådførte sig med mig. Hun troede, at jeg havde indflydelse på hende. Måske tog hun ikke fejl. Men hvis det var tilfældet, kan da testamentet, der kun efterlader min kone halvtreds pund, vise, at jeg ikke brugte den. Selv blev hun bittert skuffet ved sit eget legat, der dog ikke er så ringe. Rasende på sin afdøde frue, rasende på mig og min stakkels kone, forbitret over at se sit bytte undslippe, lagde hun en plan til at stjæle sig bort med barnet. Hun er en meget hyklerisk og listig kvinde. Jeg bryder

mig ikke en døjt om, hvad hun siger om mig. Det kan ikke være værre, end hvad hun allerede har sagt om sin afdøde frue og velgørerinde. Jeg har grebet hende i så mange store usandheder, at jeg ikke tror et ord af, hvad hun siger. Som følge heraf sagde jeg, at hun skulle forlade min tjeneste den næste morgen, og om natten løb hun bort med det barn, som hun selv havde hørt stakkels Alice Mildmay på den mest højtidelige og indtrængende måde bede mig tage under min beskyttelse. Dette og sin sædvanlige bagtalelse har hun vel betragtet som en slags hævn og rimeligvis også som et middel til at presse penge af os."

Imens han talte, havde mrs. Jenner, der begyndte at føle sig noget uvis, pludselig set op og havde opdaget, at kaptajn Torquils blik var fæstet på hende med et så listigt og triumferende udtryk, at hun blev forfærdet og følte, at det bragte hende en lære, som hun ikke glemte.

Kort efter rejste hun sig op og spurgte koldt, men bestemt:

"Vil De være så god, kaptajn Torquil, at sige mig, hvad Deres ønske er med hensyn til stakkels Alice Mildmays barn?"

"Jeg ønsker, at De vil være så venlig at lade pigen bære barnet herned, for at jeg kan forvisse mig om, at barnet virkelig er her. Vil De gøre det?"

"Nej, jeg vil ikke, sir."

"Og vil De være så god," sagde kaptajnen, hvis øjne begyndte at funkle, og hvis ansigt blev blegere, "at sige mig, hvilke grunde De har til en så besynderlig vægring?"

Han bøjede sig fremad og stirrede på hende med et blik fuldt af raseri, mens han klemte fingrene fast om skyggen på sin hat,

og hele hans skikkelse skælvede af undertrykt harme.

Med denne krisis vendte mrs. Jenners mod tilbage. Hun var forfærdet; hun var i sindsbevægelse; men hun var bestemt.

"Jeg vil ikke have, at barnet skal bringes ned, fordi De så kunne tage det og føre det bort med Dem. Intet i hele verden skal formå mig til at skille mig ved det, førend loven har dømt imellem os og afgjort, hvem der skal beholde det. De får ikke barnet at se, sir; gør derfor hellere ende på dette besøg."

"Er De aldeles bestemt, mrs. Jenner?"

"Aldeles, sir."

Han trak på skuldrene og bukkede, gik derpå hen til døren, hvor han atter bukkede.

Den jævne, ligefremme mrs. Jenner nejede, da hun troede, at han tog afsked, og havde allerede hånden på klokken, men blev standset af en lyd, det øjeblikkelig fik hende til at løbe ud i forstuen.

Kaptajn Torquil gik ikke ned, men op ad trapperne med lange, hurtige skridt, og da hun kom udenfor, var han allerede nået op til anden sal.

Uheldigvis skreg barnet, det var ham derfor let af lyden at slutte, hvor døren til barnekammeret var. Med et højt skrig fulgte den forskrækkede præstekone ham.

13. Kaptajnen bruger magt

Mrs. Jenner glemte aldeles sin værdighed og formelig løb op ad trapperne efter kaptajnen.

Havde den skødesløse Kitty Bell virkelig låset døren af? Var der andre end det grædende barn i barnekammeret? Hvad ville den rasende mand gøre, når han kom derind? Ville han myrde barnet på stedet, eller ville han bortføre det?

Tusinde skrækkelige formodninger krydsede hinanden i hendes hjerne, og idet hun løb op, skreg hun:

"Kitty, luk døren af; Kitty, luk døren af!"

Barnet skreg, men til hendes trøst hørte hun kvindestemmer indenfor.

Kaptajnen tog fat på låsen og drejede voldsomt på den.

Det var en gammeldags, svær egetræsdør og mrs. Jenner følte en pludselig lettelse, da hun så, at den ikke gav efter.

"Luk døren op," sagde kaptajn Torquil.

"O! nej, nej, nej," råbte mrs. Jenner.

Der blev stille indenfor, og med umiskendeligt raseri råbte kaptajn Torquil atter:

"Luk døren op!"

Og mrs. Jenners fortvivlede: "Nej, nej, o! nej, nej, n-e-j!" genlød atter i huset.

Kaptajnen gav nu døren et stærkt spark med foden; men den var ikke et af disse skrøbelige værn, der falder ved det første slag. Indenfor hørte man kvindernes skrig blande sig med

barnets. Han gik en tre til fire skridt tilbage og styrtede sig med al sin magt imod døren og – himmel og jord! Hvad var dette?

Det var en beundringsværdig dør af tykt egetræ med en lås og nøgle, der var så stærke, som om Vulcan selv havde smedet dem.

Hvis folk holder låse og nøgler, fordi de anser dem for nødvendige, bør de også sørge for, at mekanismen er i orden. Her var døren god, nøgle og lås, som de skulle være, men ak! præsten havde engang, da han var i forlegenhed for skruer, pillet alle dem ud, der fæstede låsen til døren på én nær; denne gav nu efter for kaptajnens vægt og fløj med en ulykkespående klirren ind i stuen, døren gik op, og kaptajnen stod skummende af raseri i døråbningen.

Mrs. Jenner styrtede frem og skreg vildt; mrs. Jolliffe hævede hænderne og skreg også. Kitty Bell brølede: "Den kæltring!" og gav kaptajnen et sådant slag i hovedet med sin knyttede hånd, at det sang for hans øren, og greb derpå fat i hans kjolekrave.

Kaptajn Torquil, der ikke var vant til en sådan behandling, frigjorde sig for Kittys greb med så liden ceremoni, at den heltemodige pige snurrede rundt og faldt ned på ammens stol, hvor hun et øjeblik blev siddende og så sig forvildet om; imidlertid gik kaptajnen hen til sengen, og førend nogen af kvinderne var kommet til besindelse, havde han hænderne på barnet.

Således syntes alt forbi – to sekunder endnu, og kaptajnen ville være løbet ned ad trapperne med sit bytte i armene, være sprunget ind i postvognen og kørt fra Golden Friars, så hurtigt som hestene kunne løbe.

Men det skulle ikke ske denne gang. Et mægtigt greb i nakken trak i dette kritiske øjeblik kaptajnen tilbage.

"Hvad er det, som her foregår?" lød Tom Shackles stentorstemme.

Hvis kaptajnen i dette øjeblik havde kaldt fornuften til hjælp, ville han straks have kunnet indse, at Tom var alt for stærk og kraftig til, at det kunne nytte at indlade sig i kamp imod ham; men han var ude af sig selv af vrede og slog rasende efter Toms ansigt.

Kvinderne skreg; men Tom opfangede slaget i sin flade hånd, og da han havde en svag ide om, at kaptajnen var beslægtet med præstefamilien og derfor måtte behandles med varsomhed, gengældte han det ikke med et af sine sædvanlige frygtelige slag med knyttet hånd, men gav ham en sådan ørefigen, at han vaklede tilbage mod væggen og et øjeblik så ud, som om han var ved at falde i søvn.

Idet han pegede på døren, som førte ind til det indre værelse, sagde Tom derpå til kvinderne: "Gå dér ind med barnet i stedet for at stå her og gabe. Det kunne ellers blive dræbt!"

"Kom her med barnet!" råbte kaptajn Torquil og vaklede atter frem – hvilket til trods for Tom Shackles nærværelse i høj grad påskyndede kvindernes bevægelser, der med barnet, indhyllet i tæpper, i al hast forsvandt igennem døren, som de lukkede efter sig.

I samme øjeblik trampede den ærlige Dick Wykes med sine tykke træsko og grinende over hele ansigtet ind i barnekammeret.

"Er det ham?" spurgte Dick med sin grove stemme. "Hejda, mand! Se op! Jeg troede, at I var fire! Dig kan jeg jo kaste ud af

vinduet med én hånd!"

Kaptajn Torquil betragtede de to herkuliske skikkelser og indså, endog i sin daværende sindstilstand, at ethvert forsøg på at indlade sig i kamp med dem ville være dårskab. Ikke desto mindre rystede han af vrede.

"I har taget barnet; I har forgrebet jer på mig, I – I – slyngler! Jeg skal, så sandt jeg lever, få jer straffet for dette. Inden en halv time skal politiet være her."

Han løb ned ad trapperne, brølede en ed eller to til postillonen og sprang ind i vognen, hvor han sad nogle sekunder aldeles fortumlet og så snart ud af det ene vindue, snart ud af det andet; men da han derved opdagede, at nogle lediggængere, der havde opdaget, at noget usædvanligt var på færde, havde samlet sig ved præstegården, lod han det forreste vindue gå ned og skreg til kusken:

"Kør – kør til det sted, du kom fra."

Derpå trak han atter vinduet op, lænede sig tilbage og stirrede med et ondt blik på de folk, der stod og så til. Således hastede kaptajn Torquil bort, idet han efterlod et mørkt, uhyggeligt indtryk af sig og til erindring om sit besøg et stykke bøjet jern og sin hat, som blev liggende på gulvet i barnekammeret.

Da kaptajn Torquil var kørt bort i rasende fart, formodede man, at han havde hastværk med at udføre en eller anden plan. Naturligvis kunne en mand, hvis øre endnu smertede af det stærke slag, og som var blevet i den grad opbragt over sagen med barnet, ikke forlade huset med så hårde trusler uden at ville udføre dem.

Men da præsten efter solnedgang vendte hjem til de forskrækkede kvinder, var kaptajnen endnu ikke kommet tilbage.

Præsten tog som en klog general straks sine forholdsregler i denne vigtige sag. Han lagde kaptajn Torquils hat i en hatteæske og forseglede den, for at der ikke skulle blive proces om denne genstand. Han gemte det bøjede stykke jern som bevis på, at kaptajnen havde anvendt vold, og beholdt Tom som garnison. Hele natten holdt de skarpt udkig, for at fjenden ikke skulle vende tilbage og forsøge en overrumpling.

Men natten hengik i ro. Og hele den næste uge forløb, uden at der hørtes fra kaptajnen eller fra nogen prokurator.

14. Bekymringer

Der kom et underligt brev fra mrs. Torquil til hendes kusine, mrs. Jenner.

Det dvælede i en kærlig tone ved gamle erindringer og beklagede den ulykkelige begivenhed, hvori hendes kære kusines navn var blevet indblandet, og som havde stillet deres elskede mænd i et fjendtligt forhold til hinanden.

Hendes mand kunne ikke begribe, hvad der var skyld i, at mrs. Jenner tog den ondskabsfulde tjenestepiges parti og betvivlede hans ret til at tage sig af barnet. Denne ret beroede ikke alene på sproget i testamentet, men også på den stakkels Alices alvorlige bøn, som ofte var blevet udtalt både i samtale og breve, hvilke sidste på behørig tid og sted skulle blive fremlagt. For hende gaves der ikke nogen mere smertelig tanke, end at deres mænd skulle komme til at stå i et dårligt forhold til hinanden, især da det længe havde været hendes højeste ønske at komme til at bo i Golden Friars, for hun havde håbet, at de, når de først havde haft det kære barn så længe, at de kunne mene at have opfyldt deres løfte til den stakkels Alice, da skulle formå mrs. Jenner til at tage sig af den lille, da hun følte, det var et hverv, som overgik hendes kræfter.

Alt dette var til hendes store sorg blevet tilintetgjort ved en listig tjenestepiges ondskab. Hendes mand, kaptajn Torquil, var meget vred, og da en rig slægtning ville forstrække ham med penge, ville han anlægge proces imod mr. Jenner, som han frygtede ville blive sørgelig for denne; alt hvad hun bad sin kære

kusine om, var, at hun ikke måtte tro, at hun havde nogen skyld i denne proces, der kunne komme til at stå dem så dyrt, og at det gode forhold imellem hende og mrs. Jenner ikke måtte forstyrres derved.

Dette brev fremkaldte også hos præsten et ubehageligt indtryk. Det var så naturligt, han tog det med sig til mr. Tarlcot, der imidlertid med sit fags mistænksomhed ligefrem behandlede det som et væv af bedrageri og praleri sammensat af en listig kæltring.

"Mrs. Torquil har ikke skrevet dette brev, mr. Jenner. Det er ikke et damebrev. Kaptajn Torquil har skrevet det, og hun har kopieret det; det overbeviser mig om, at han ikke har i sinde at gå videre: han har ikke råd til det. Jeg har tilfældigvis hørt, at der vil blive gjort eksekution hos ham for fire hundrede pund. Han har følgelig ikke råd til at kaste penge bort, og han ved også meget godt, at han ikke har nogen ren fod at stå på. Skal vi gå hen og spørge mrs. Pullen, hvad hendes mening er om det?"

"Men – men – indser De da ikke, at vi jo egentlig slet ikke kender denne mrs. Pullen?" sagde præsten.

"Lad Dem nu ikke påvirke af dette brev, min kære sir. Hun er så ærlig som solen. Jeg ville ønske, at jeg altid havde sådanne vidner."

"De kender den slags folk bedre end jeg. Jeg må tilstå, at jeg hele tiden har anset hende for en meget hæderlig person, og at det kun er dette brev, som gør mig tvivlrådig. Lad os gå hen i gæstgivergården og tale med hende."

De fandt mrs. Pullen meget bedre, hun var oppe og tænkte på at rejse den næste dag.

"Nå, mrs. Pullen, hvad synes De om dette brev?" spurgte prokuratoren, efter at præsten havde læst det højt og atter stukket det i sin lomme. "Mrs. Torquil må holde af at skrive breve, ellers havde hun næppe gjort det så langt."

"Hvad tænker De på, sir," sagde Hileria Pullen foragteligt, "den stakkels dame har ikke skrevet en eneste linje af det brev. Tillader De, at jeg må se, sir, om det er hendes egen håndskrift. – Jo, det er det dog nok, jeg kan kende den," vedblev hun efter nøje at have undersøgt den. "Men hun har afskrevet hvert eneste ord. Hun turde ikke skrive et eneste ord af den slags på egen hånd, nej – nej, det turde hun ikke!" Hun rystede sørgmodigt på hovedet. "Hun skriver aldrig, når hun kan undgå det, og jeg er vis på, at hun ville lige så gerne stikke sin hånd ind i ilden, som skrive dette brev, hvis herren ikke havde befalet hende det."

Prokuratoren så hen til præsten og nikkede alvorligt, og idet denne gengældte nikket, sagde han:

"Jeg tror, at De har ret."

Med lettet hjerte gik præsten hjem, da han nu havde fået håb om, at han ikke stod i fare for at blive indviklet i en kostbar proces.

Tom Shackles havde lidt af lignende ængstelser; da han var en alvorlig mand og sognefoged i Golden Friars, frygtede han meget for, hvad følgerne kunne blive af den ørefigen, han havde tildelt den rasende kaptajn.

Kitty Bell havde også givet ham et ordentligt slag på hans sorte krøllede hoved og udgød mange tårer, da Dick Wykes havde forsikret hende, at hun godt kunne blive dømt til transportation.

Det var derfor en stor trøst for dem alle, at hele fjorten dage hengik, uden at kaptajnens trusler blev opfyldt.

Men de skulle dog ikke få lov til at føle sig aldeles sikre, for til forfærdelse for præsten fik han en dag et brev fra en prokurator i Lincolns Inn Fields, hvori denne forlangte at blive sat i forbindelse med præstens prokurator.

Mr. Tarlcot tvivlede dog endnu. Han skrev, og det samme gjorde præsten.

15. Laura Mildmay

Således var da freden i Golden Friars brudt og det på grund af kvindernes indflydelse og egensindighed, gamle Hileria Pullens vilde flugt og mrs. Jenners lyst til at ville adoptere andre folks børn.

Men trods al denne alarm fik den tvivlende prokurator i Golden Friars dog ret – der påfulgte intet.

Herefter blev enhver nyhed angående kaptajn Torquil, der fra den fjerne store hovedstad nåede til Golden Friars, diskuteret med lige stor interesse i præstens dagligstue og barnekammer, i Tom Shackles' hyggelige værelse, i Dick Wykes ringe bolig og i gamle Tarlcots kontor, hvilken sidste gerne fik disse nyheder fra sin korrespondent i London, der selv havde haft nogle ubehagelige forretninger med kaptajnen.

Jeg vil her i kronologisk orden ganske kortfattet fortælle, hvad man i Golden Friars erfarede om kaptajn Torquil.

For det første blev den gode præst lovligt indsat til at være den lille piges formynder, uden at møde den ringeste modstand; han kunne nu give kaptajnen en god dag.

Den næste notits angik kaptajn Torquil selv.

Han havde, endskønt han var en gift mand, levet et fuldstændigt ungkarleliv, bortødslet sin fædrenearv og indviklet sig i gæld og truedes nu endelig med fuldstændig ruin.

Han var fortvivlet og så, at han kun kunne frelse sig ved en forbrydelse. Vi har erfaret, hvorledes han forsøgte det, men uden held.

Da alt således styrtede sammen over ham, forsvandt kaptajnen.

Nogen tid efter dukkede han op i Spanien, hvor der på den tid var borgerkrig.

Der blev han såret, og det var et meget slemt sår, for han mistede sit ene øje.

"Han var, som De ved, en meget smuk fyr," skrev korrespondenten; "men han er aldeles forandret. Doktoren siger, han kan ikke bruge glasøje, og jeg forsikrer Dem, der er et stort hul. Man vil rimeligvis sætte et plaster eller sådan noget over det; men hans ydre er aldeles spoleret."

Kort efter kom der et brev til præsten, som meddelte, at nogle af kaptajnens venner, for at hjælpe ham i hans nuværende ulykkelige tilstand, havde foranstaltet en lille indsamling af penge for ham, og de håbede, præsten ville give et bidrag, da han var beslægtet med ham. Den gode præst sendte fem pund, af hvilken årsag mr. Tarlcot sagde, at han var en stor tosse.

Derefter rygtedes det, at en tante havde efterladt ham et legat; men ingen vidste, hvor stort det var.

Omtrent fem år efter fik præstens kone et brev fra mrs. Torquil; det var ikke meget langt, men meget klagende. Et sted skrev hun:

"Siden min ulykkelige mand, kaptajn Torquil, døde, har jeg lidt meget på sjæl og legeme. Tror De ikke, at Deres gode mand, der var så venlig imod min, ville ..." osv.

Således viste det sig, at denne hårde, egenkærlige mands livslys var udslukt.

År gik hen, og mrs. Jenner glædede sig ved opfyldelsen af sine moderlige pligter.

Hvorledes var det gået med det stakkels lille barn, der med sin blege, usunde farve og magre legeme havde set så svagt og sygeligt ud? Hvorledes havde denne lille, vantrevne, halvvisne blomst levet i al denne tid? Og hvorledes så den nu ud?

"Ja," sagde Kitty Bell, der nu efter atten års forløb var lidt mindre let til bens og havde fået grå striber i sit brune hår og enkelte rynker i den tidligere så glatte pande og om de ærlige øjne – "ja, hvem skulle have tænkt den aften, hun kom, og jeg holdt lyset hen til hendes lille sygelige ansigt, at hun skulle komme sig således? Den usle, lille skabning, der så ud, som om den var ved at dø, er vokset op til en af de smukkeste og venligste piger i Golden Friars."

Laura Mildmay var virkelig en af de smukkeste piger, nogen elsker kunne drømme om; hun var slank og smidig, havde store, blå øjne, beskyggede af lange øjenhår, røde læber, friske kinder og en smuk, aflang ansigtsform.

Der var noget vildt og stolt i disse mørke øjne, der ofte havde et sørgmodigt udtryk; men til andre tider kunne de sprudle af liv og lyst, og dem, der så hende vandre om på bjergstierne med hindens lethed, kunne godt have antaget hende for disse ensomme steders skønne genius.

16. Der viser sig bejlere

Man må ikke tro, at en heltinde som Laura Mildmay var uden tilbedere, selv på dette ensomme sted.

Der var rimeligvis mange, som af let begribelige grunde aldrig åbenbarede deres kærlighed. Men der var to, som hver på sin måde var lige ønskværdige, og den gode mrs. Jenner iagttog med stor interesse disse to rivalers bevægelser.

Jeg skal nu med få ord fortælle lidt om situationen og personerne. Der kunne gerne skrives et helt bind om dette, for de handlede, talte og følte, og det drejede sig meget om kærlighed og noget om skinsyge. Den gode mrs. Jenner så spørgsmålet fra begge sider, og der kunne siges meget til fordel for hver af dem. Da hun af naturen var meget medlidende, blødte hendes hjerte snart for den ene og snart for den anden, efter som krigslykken lod til at begunstige denne eller hin prætendent. Der var mest romantik ved den yngste, men den ældste viste hende større opmærksomhed og havde andre fortrin, der talte til hans gunst.

Iblandt dem, der hver søndag indfandt sig i Golden Friars gamle kirke og hørte, eller i det mindste lod, som om de hørte dr. Jenners prædiken, var den midaldrende sir John Mardyke og den unge mr. Charles Shirley.

Sir John var ungkarl, omtrent halvtreds år gammel. Hans højde var som folks i almindelighed, hans figur og ansigt noget fyldige. Han havde endnu ikke gråt hår og krøllede med stor nøjagtighed sine små sirlige bakkenbarter. Hans holdning var

rank, og hans ydre om ikke elegant, så dog altid net. Han var alvorlig, meget høflig imod damer, men havde ondt ved at opfatte spøg eller vittigheder og var derfor tilbageholden for ikke at sige mistænksom i stort selskab og en mand af få ord såvel som af få ideer.

Hans gods, der havde tilhørt hans familie i over fem hundrede år, lå omtrent fem mile fra byen og var meget smukt.

Sir Johns fader lå begravet i en kirke, der var lige ved godset. Dér fandtes familiens statelige stol, og på væggene kunne sir John læse om sine forfædres rang og dyder. Men desuagtet kørte han hver søndag de fem mile for at overvære gudstjenesten i Golden Friars.

Charles Shirley var en ung mand, ikke 25 år, meget smuk, høj og kraftig, dertil godmodig og meget munter og savnede aldrig stof til samtale. Familien Shirley var lige så gammel som familien Mardyke; men den unge mands indtægter beløb sig kun til en fjerdedel af den værdige baronets.

Den unge dames indtægter var under hendes mindreårighed steget til noget over et tusinde pund om året. Dr. Jenner, der antog, at hendes hjerte endnu var frit, forlangte, at frierne, så længe hun endnu var mindreårig, skulle holde sig i passende afstand.

Denne tid var imidlertid nu snart omme, og præsten, der var meget punktlig og ordentlig i alle ting, skrev til sin prokurator i London (thi vor værdige ven, Luke Tarlcot, havde allerede i nogen tid hvilet på Golden Friars kirkegård under en marmortavle, der fortalte om hans dyder og om hans venners sorg) for at høre hans mening angående nogle punkter i den afdøde mrs. Mildmays testamente. Han bad ham også om at

tale med mrs. Torquils prokurator, da han ikke tvivlede om, at hun ifølge testamentet var den retmæssige arving til formuen, i tilfælde af, at Laura Mildmay døde ugift inden sit tredivte år.

Mrs. Torquil, som præsten egentlig havde troet var død, viste sig at være i live og en hel del raskere og virksommere end for tyve år siden. Hun lod også til fuldkommen at kunne vurdere sine rettigheder.

"Det er rigtigst," skrev præsten til mrs. Torquils prokurator, "at alt bliver ordnet så hurtigt som muligt, da jeg ved, at miss Mildmay, når de sidste elleve uger af hendes mindreårighed er forbi, vil få mere end ét ægteskabstilbud."

"Aha," sagde han en dag til mrs. Jenner, da han stod ved vinduet og læste et brev fra mrs. Torquils prokurator, "jeg kan spore juristen i alle disse breve. Det er nok nogen, der har fået den stakkels kone aldeles i deres magt og ønsker hendes penge til et eller andet øjemed."

Samme dag fik præsten et brev fra sin hæderlige ven, domprovsten i Crutchley, der meldte ham et kærkomment besøg. Det lød således:

"Jeg har gjort bekendtskab med en meget indtagende mand, en mr. Burton, der er meget ivrig i at virke for opbyggelsen af flere kirker i landet. Han står i begreb med at besøge de nordlige grevskaber og er forsynet med introduktionsbreve. Jeg viste ham planen til vor lille bygning i Crutchley abbedi, og han ville straks have tegnet sig for et bidrag på 50 pund, hvis vi ikke havde indskrænket subskriptionen, som jeg før har fortalt Dem. Da han rejser nordpå og holder af maleriske egne, anbefalede jeg ham at besøge Deres smukke by, og han vil rimeligvis komme dertil om få dage. Jeg var så dristig at give

ham et introduktionsbrev med til Dem som den, der bedst kunne vise ham alt det smukke og bemærkelsesværdige i Golden Friars."

Præsten havde en hemmelig frygt for og hans kone et hemmeligt håb om, at gæsten ville blive en ny bejler til Laura. Dog, i denne henseende blev snart enhver tvivl løst.

17. Mr. Burton

Mr. Burton ankom ved aftentid til gæstgivergården. Han talte med værten og sagde, at han tænkte at opholde sig der nogle dage, muligvis et par uger; derpå forhørte han sig om præsten, som han havde et brev til, og erfarede, at han var rask, men at mrs. Jenner dagen i forvejen havde forvredet sin fod på en udflugt i bjergene.

Mr. Burton havde ingen tjener med sig; men den storartede korrespondance, han førte, viste, at han var en mand af stor betydning. Han sad og skrev til kl. 11, og udskriften på de breve, han om morgenen sendte ned, for at de kunne blive bragt på posthuset, fremkaldte stor respekt hos den ærlige mr. Turnbull. Der var et til en sir N. N., baronet; der var to til ædle lorder – pairer i kongeriget, og der var et, stort nok til at behøve to frimærker, til Hs. Højærværdighed ærkebiskoppen af Canterbury.

På samme tid kunne intet menneske være mere beskeden i sin opførsel end mr. Burton. Han var venlig imod værten, indlod sig gerne i samtale med denne, der snart opdagede, at mr. Burton var en mand, i hvis sind religionen, om den end ikke trængte sig frem, dog altid var til stede. Han følte derfor dyb ærefrygt for mr. Burton.

Kort efter morgenmaden aflagde mr. Burton visit i præstegården, da han var bange for ikke at træffe præsten hjemme senere på dagen. Det var en smuk sommermorgen, da han stod på præstens trappe, og smilende så han ud mod de

høje bjerge på den anden side af søen, som om de havde været elskede og længe savnede venner.

Mr. Burton blev meldt. Det var en ærværdig mand, der trådte ind i præstens studerekammer, høj – ikke bøjet – skaldet, men kun ganske lidt, med et langt, hvidt, silkeblødt hår, rødmosset ansigtsfarve, smilende ansigt og et høfligt, belevent væsen.

Præsten modtog ham, som det sømmer sig en gæstfri Guds mand at gøre. De talte længe sammen om forskellige emner. Den fremmede lod til at interessere sig meget for at høre, hvorledes det stod sig med religionen der på egnen og bad om tilladelse til at notere én eller to kendsgerninger, der blev ham meddelt.

Derpå gik de ud for at bese byen og kirken, over hvilken sidste mr. Burton til stor fryd for præsten blev aldeles begejstret.

"Det er en ædelsten, en skat, denne lille kirke. Tænk, at vi ikke har vidst en smule om den i London! Men De har ret, Deres forgængere har skjult og beskadiget flere dele af den. Kender De lord Complines?"

Nej, præsten havde ikke den ære.

"Så må jeg selv skrive til ham. Han hører til vore folk. Vi er et lille selskab på femten mænd, der har til formål at restaurere og genopbygge, og vi har allerede udrettet en hel del. Jeg skal skrive til ham i aften og fortælle ham om det; og når jeg kommer tilbage til London, vil jeg, hvis De synes om det, få en arkitekt til at tage herned og se på kirken; jeg kan love Dem, at hvis De giver os tilladelse og vil stå os bi med Deres råd og vejledning, skal dens restauration blive et af vore første foretagender."

Præsten var henrykt over sin nye ven, og snart fandt miss Mildmay lige så stort behag i ham. Den gamle mand var så kundskabsrig og forstod på en så behagelig måde at belære hende ved oplysninger, mærkelige kendsgerninger og fortællinger angående de genstande, der havde vakt hendes største interesse, at jeg tror, at hvis han havde været 30 år yngre, ville Charles Shirley og sir John Mardyke have opsat deres gensidige skinsyge og vendt deres forenede vrede mod den ulykkelige mr. Burton.

Den gamle herre holdt ikke af at spise til middag ude, men så ofte ind ved tetid. Charles Shirley, der boede temmelig nær ved, var også ofte i præstegården om aftenen.

Den fordel, den unge mand besad, ved at bo så nær Golden Friars, voldte den pirrelige baronet stor ærgrelse, da han selv boede på Mardyke Hall, fem mile borte, og ikke uden at vække opsigt kunne tage til Golden Friars så ofte, som han gerne ville.

Det var meget ubehageligt for mr. Burton, den fredeligste af alle dødelige, at han der på dette afsides sted indirekte skulle blive indviklet i en slags trætte.

Om søndagen i kirken var mr. Burton et mønster på opmærksomhed og andagt for alle gode kirkegængere. Da gudstjenesten var forbi, gik han op til præstegården med sir John Mardyke og den smukke miss Laura Mildmay. På den anden side gik Charles Shirley. Baronetten så meget utilfreds ud. Måske miss Laura viste sig for venlig imod den unge mand? Himlen give, at det ikke måtte ende på en blodig måde!

Efter frokost gik miss Mildmay op for at sidde hos den gode mrs. Jenner. Mr. Burton og præsten var fordybede i samtale, og

da baronetten og Charles Shirley ikke havde noget at tale med hinanden om, sagde de farvel til deres vært og tog bort.

Da mr. Burton forlod præsten, antog hans ansigt et mørkere udtryk, og han gik tavs ved bredden af den spejlklare sø, hvori den blå himmel og de purpurfarvede bjerge spejlede sig.

Jeg kan få godt sætte mig ind i en gammel rejsendes følelser, der, da han tabte Alperne af syne, nedskrev følgende udråb i sin dagbog: "Gud være lovet, at jeg endelig er sluppet bort fra disse frygtelige kæmper!"

Bjerge, set i lang afstand, kan ikke give nogen idé om den ærefrygt, et bjerglandskab indgyder. Man er stænget og indespærret af uhyre purpurvolde, gennemfurede af afgrunde, rige på høje klipper og dybe, mørke skygger. Den stejle, ensomme fodsti går opad og altid opad, indtil den taber sig i de fjerne højder, hvor de hvide, sneklædte bjergtoppe hæver sig mod den blå himmel.

I Golden Friars føles den samme indflydelse, skønt ikke i så høj grad. Denne smukke landsby med de mange, ældgamle træer, over hvilke det høje, grå kirketårn knejser, omgivet af bjerge på alle sider og liggende ved bredden af den stille indsø, meddeler et indtryk af ensomhed, der næsten er overvældende.

Var det virkningen af landskabet, eller var det forudfølelsen af kommende fortrædeligheder? Mr. Burton lod til at være opfyldt af ubehagelige følelser, da han satte sig på stammen af et fældet træ, og idet han lænede hagen på hånden, så med mørkt åsyn, der ikke bar spor af den blide venlighed, som henrykkede den lille kreds i Golden Friars, ud over søen.

18. Mr. Burton i slåbrok

Det var en smuk, månelys aften. Aftengudstjenesten var forbi for længe siden, hvad i alverden kunne derfor have bevæget sir John til at stige op i sin gig og køre så hurtigt, som hans berømte traver, *Den flyvende Hollænder*, der vandt prisen ved det sidste væddeløb i Brighton, kunne føre ham tilbage igen ad vejen fra Mardyke Hall til Golden Friars?

Sir John var rasende. Der var kommet et brev til ham sent om aftenen, som tjeneren havde bragt tillige med flere andre fra det nærmeste postkontor.

Det vat skrevet med en simpel håndskrift og slet stavet og indeholdt følgende beretning: – "at Charles Shirley for mindre end en uge siden havde moret miss Mildmay med at fortælle hende, hvorledes han (sir John) farvede sine bakkenbarter og kom papillotter i den smule hår, han endnu havde tilbage; hvorledes hans vrist var dannet af vatpuder, da hans fødder ellers var flade som en flynder; hvorledes hans skuldre var dannet af samme stof, da naturen havde nægtet ham sådanne; hvorledes han sminkede sig til jagtballerne og øvede sig i at danse med gamle mrs. Hinchley, på et afsides loft i Mardyke Hall," tilligemed en hel del mere, der både var latterligt og fornærmeligt, og hvorledes alt dette var blevet sagt i nærværelse af mr. Burton, der vist ikke ville nægte det.

Et pæglemål kan nok rumme mange pægle øl efter hinanden, men kun én ad gangen. Sir John Mardykes hoved besad også den egenskab kun at kunne rumme én idé ad gangen. Han var

nu så optaget af dette brev, at det ikke var ham muligt at tænke på andet.

Han steg vred og ophidset op ad trapperne i gæstgivergården og bankede på mr. Burtons dør, som han åbnede uden at vente på svar, gik ind og sagde:

"Godaften, mr. Burton, hvorledes har De det sir? Jeg –!"

Sir John standsede pludselig midt i værelset.

Det var en vane hos mr. Burton at lukke døren af straks, når han kom op om aftenen. Han var også vis på, at han havde gjort det denne aften; men skæbnen ville, at han dog havde glemt det.

Han sad iført slåbrok i sin lænestol med en flaske cognac og et glas foran sig; imellem fingrene holdt han en halvt udrøget cigar og et par lys brændte på bordet. Men sir John blev i høj grad overrasket.

Mr. Burtons tænder var borte, hans øje ude og et dybt, grimt hul viste sig i stedet for. Han havde skruet munden sammen med en slags grimasse, så at hans ansigt så langt bredere og kortere ud end sædvanlig. Dets blussen forrådte en overdreven nydelse af cognac. Den tomme øjenhule forvirrede baronetten, og det andet øje gennemborede ham med et skarpt blik.

På toiletbordet stod der to glas vand, i det ene lå mr. Burtons tænder, i det andet hans glasøje.

Tabet af disse hjælpemidler havde gjort en sørgelig forandring ved mr. Burtons ydre – ja næsten forvandlet ham, så at det ikke var så underligt, at sir John studsede ved det; og måske også denne opdagelse krænkede og ærgrede den fremmede lidt, der rejste sig og stirrede stift på baronetten. Nogle sekunder stod de tavse over for hinanden.

"Jeg er bange for, at jeg er kommet for hovedkulds ind, sir," sagde sir John ligefrem. "Det gør mig meget ondt, at jeg har forstyrret Dem, mr. Burton."

"De har aldeles ikke forstyrret mig, sir. Jeg ved ikke, hvad De mener. Det er min hensigt, hvis De tillader det, at ryge min cigar ud; og min doktor har sagt, at jeg skal drikke lidt cognac og vand. Må jeg byde Dem en cigar? Eller ønsker De lidt cognac og vand? Måske De hellere ønsker, at jeg skal ringe efter sherry og tvebakker?"

Var det indbildning eller tabet af mr. Burtons tænder? Det forekom baronetten, at denne fortræffelige mand var noget tyk i mælet.

"De er meget elskværdig, – nej tak, jeg ønsker intet. Jeg kom – fordi jeg gerne ville – tale et par ord med Dem; men jeg er bange for, at jeg generer Dem; gør jeg ikke?"

"Slet ikke, sir John. Jeg håber, at jeg altid skal findes rede til at bekende mine skrøbeligheder; jeg ved ikke, hvorfor man skulle skamme sig over legemlige mangler. For udtalens skyld bruger jeg de tænder dér og for ikke at se alt for afskrækkende ud for mine venner har jeg dette glasøje. Jeg mistede mit øje ved en tilsyneladende ubetydelig hændelse. På en rejse med jernbanen stak jeg hovedet ud af vinduet, der fløj en lille jernflis, ikke større end spidsen af en knappenål ind i det; jeg tog ingen notits af det, og der dannede sig en byld, hornhinden blev angrebet og – øjet kunne ikke frelses. Det er en trøst, sir John, at alt sker til deres bedste, der elsker Herren og sætter deres lid til Ham. Vil De ikke tage plads?" (Han satte en stol frem for sin gæst) "og sige mig, hvormed jeg kan være Dem til tjeneste?"

Mr. Burton, der uroligt havde bevæget sig omkring i stuen, var nu nået hen til døren.

"De har vel ikke noget imod, at jeg lukker denne lidt bedre, sir John," og han slog slåen for døren. "Det gør jeg i almindelighed. Jeg holder ikke af, at husets folk og opvarterne skulle se mig, når jeg – ha! ha! ha! – ikke er rigtig påklædt."

"De er meget god, sir – meget god. Jeg skal ikke opholde Dem længe. Jeg – dette brev som til mig, mr. Burton, og jeg lægger ikke megen vægt på det – ikke megen – men jeg syntes dog, at jeg ville vise Dem det."

Og han gav ham brevet, som mr. Burton tog og læste, idet han holdt brillerne som en lorgnet for det øje han havde tilbage. Sir John iagttog ham for at se, hvad indtryk det gjorde på ham; men han kunne intet opdage, da det sunde øje var vendt bort fra ham.

Da mr. Burton havde læst brevet, lod han hånden med eftertryk falde ned på bordet, og idet han så skarpt på sir John, sagde han lidt strengt:

"Hvem i alverden kan denne person være, der tager sig den frihed at blande mit navn ind i en sådan sag? Dog, jeg vil ikke lade mig ophidse af det. Jeg er af naturen en hidsig mand, sir John, men jeg er taknemmelig for, at jeg har lært at beherske mit sind."

Han gav brevet tilbage med et buk. Sir John tog det, men gemte det ikke.

"Men mr. Burton, De ved – sir – ser De ikke? Jeg kan ikke lade det blive ved det. Jeg er kommet til Dem på grund af dette. Jeg er kommet for at spørge, om det virkelig forholder sig, som her

står. Jeg ønsker at erfare af Dem, mr. Burton, om brevet taler sandhed eller ej?"

Sir John var ophidset, rød og forvirret; men denne ene idé opfyldte endnu alle hans tanker.

"Sir John, De er en verdensmand, der er alt for bange for latterlighed, eller om De vil, foragt. Hvorfor vil De ikke gøre som jeg? Når mine legemlige mangler er blevet opdaget, har man lét ad dem. Men det bryder jeg mig kun lidt om, mine tanker er andetsteds. De ser for meget på de jordiske ting, hvorfor vil De ikke se lidt mere fremad og opad, sir John?"

"Ja – men – det er nu alt sammen godt nok, dette om en religion eller sjæl; men dette ser De jo nok angår min person, og for pokker – jeg beder Dem om forladelse; men det er virkelig noget, som et menneske ikke kan tillade, at – at – at – kort sagt, jeg har ret til at få at vide –"

"Ak, hvor ulykkeligt! Kan De ikke indse, kære sir John, hvor let sådan noget kan frembringe uvilje? Hvorfor spørger De netop mig om det?"

"Hvorfor – jo – jo – jo – kan De ikke indse det? Fordi De ved det, og jeg kan ikke begribe, hvorfor De skulle være bange for at sige sandheden."

"Sandheden? Ja, dér fangede De mig, sir John. Det gjorde De. Hvor jeg ville ønske, at jeg havde min ven, Marwell, her, han kan altid så godt bedømme, hvad vor pligt består i. Men jeg tror, jeg ved, hvad han ville sige. Han ville råbe, som han altid gør: 'Sandheden først og følgerne bag efter', især hvor det som her muligvis kunne have værre følger at være tavs. Men – o, det er en skam, at sligt kan eksistere."

"Hvilket?" spurgte baronetten.

"Anonyme underretninger – spioneri – forræderi. Sir, De må være så venlig at love, at De ikke vil nævne mit navn, når De taler om denne sag med nogen."

"Vist ikke, mr. Burton – De kan være ganske rolig. Men er denne – denne historie" – og han slog på brevet, idet hans kinder blussede, – "er den sand, sir – er den sand, mr. Burton?"

"Ja, sir John, når De således spørger mig ligefremt om det, må jeg svare Dem, at brevet indeholder sandhed; men det må være fra en meget simpel person; man må også undskylde den unge mand meget, da han er forelsket og bange for sin rival og derfor søger på alle måder at vinde den unge dames kærlighed for sig. Således gør de alle. Jeg beder Dem, lad os ikke tale mere om det."

Baronetten så på ham med stirrende blik og et purpurrødt ansigt, og det så ud, som om han slugte en stor mundfuld, førend han kunne tale.

Han rømmede sig derpå og sagde:

"Jeg takker Dem, nu ser jeg klart nok."

"Det er en tåbelig sag," sagde mr. Burton. "De må love mig ikke at tænke mere på det – må jeg ikke nok sige det til ham?"

"De kan hilse ham fra mig og sige, at han er en slyngel og en løgner!"

"Sir!"

"Jeg mener naturligvis, at hvem, der vil, kan sige ham det, og jeg skal være vedkommende meget forbunden."

"Men, kære sir John Mardyke, De må være mere mådeholden i Deres udtryk. Jeg er vis på, at De vil tage disse ord tilbage?" bad mr. Burton.

"Jeg mener, hvad jeg siger, sir, og jeg vil stå ved det; jeg tror desuden, at han er en kryster, sir – en ussel hund, sir – en slange og en kujon, mr. Burton, og – og det skulle ikke undre mig, om han har stukket mig ud."

"Å, De må sove på det, sir John. Bliver De her?"

"Nej, sir; jeg tager hjem."

"De ser vel ind til præstens?"

"Nej, jeg tager lige hjem. Mit hoved er aldeles forvirret. – Farvel, mr. Burton," tilføjede han og standsede pludselig midt i døren ved tanken om, at han nær havde glemt denne høflighed. "Jeg må have en samtale med præsten i morgen – den uforskammede slyngel!" mumlede han.

"Men De er nok så venlig ikke at nævne mit navn, sir John?"

"Det kan De stole på. Farvel, mr. Burton."

"Gud velsigne Dem!" sagde mr. Burton venligt. Og efter atter at have slået skodden for døren, drak han resten af cognacen, som han havde nippet til, og så fra sit vindue baronetten køre i rasende hast tilbage til Mardyke.

19. Mr. Burton anstiller betragtninger

Fem minutter efter kunne man se den gode mr. Burton, der havde sat sine tænder og sit øje ind og så ud omtrent som sædvanlig, kun lidt mere rødmosset, spadsere ved bredden af den klare, månebelyste sø. Han standsede nu og da og hævede sine hænder som i stille tilbedelse.

Vinduerne i præstegården stod åbne, og fra dagligstuen lød der stemmer og munter latter.

Bredden af søen var ikke mange meter fra den vej, der løb lige forbi præstegården, og fra vinduet kaldte præsten på Burton, og kort efter kom pigen med bud fra ham, om ikke mr. Burton havde lyst til at komme ind til dem.

Mr. Burton modtog indbydelsen. Lysene var tændt, og månen skinnede ind ad de åbne vinduer, mens det skønne landskab udenfor så ud som et fortryllet eventyrland. Skønt den gamle præstegård var gammeldags og tarvelig, så dagligstuen formelig elegant ud; en sådan virkning frembragtes ved en rigdom af blomster og en så smuk piges nærværelse, som Laura Mildmay var. Hun sad ved vinduet, halvt oplyst af månen, halvt af lysene i stuen – et studie for en portrætmaler. Charles Shirley var der også, muntert passiarende og som det lod til overordentlig lykkelig. Mrs. Jenner var ikke nede. Hun var ovenpå og havde visit af gamle mrs. Twiss.

Samtalen tror jeg nok var lige så åndrig som sådanne samtaler i reglen er. Jeg hørte ikke andet end den, end at mr. Burton sagde:

"I dag, miss Mildmay, da jeg spadserede på den bjergås, som De ser histovre, opdagede jeg flere arter af den smukke lille blomst" – og han nævnede et navn, som jeg har glemt – "som De ønskede at finde; og gammel, som jeg er, vovede jeg mig dog lidt ned og fik én; men den blev senere ødelagt for mig, da jeg skulle over et gærde. Jeg havde bestemt den til Deres samling: men De er så begejstret for botanikken og kender bjergene så godt, at De måske kunne have lyst til at gøre turen med mig i morgen og tillade en gammel fyr, der dog er en god fodgænger, at være Deres vejviser. Den er meget sjælden, som De ved, jeg har ikke fundet seks eksemplarer af den på alle mine bjergvandringer i England."

Miss Laura så så fornøjet ud ved denne meddelelse, at synet af hendes glæde var mr. Burton belønning nok for hans lille opmærksomhed.

Hun ville naturligvis med fornøjelse gå med og var ham meget forbunden.

Charles Shirley så på præsten. Denne gode, men forsigtige mand vidste nok, hvad han tænkte på. Men præsten var viis, han hældede til sir John Mardykes side, denne kunne da ikke være for gammel, præsten kunne så tydeligt huske ham som en dreng i æblegrøn trøje og knæbukser – desuden var han jo i alle andre henseender at foretrække. Han så derfor strengt over mod bjergene, og Charles vidste, at det ville være farligt, hvis han foreslog at deltage i udflugten.

Nu var aftentimen kommet, og den værdige præst forsamlede sin lille husstand, åbnede den tunge bibel og bønnebogen. Mr. Burton sænkede andægtigt øjenlågene over det sunde øje og glasøjet, hvilket sidste ingen i Golden Friars anede noget om, undtagen sir John Mardyke, der tilfældigvis havde set den hæslige afgrund bagved.

Da de havde rejst sig, smilede den venlige, gamle mand og aftalte tiden til den næste dags vandring med miss Mildmay; derpå ønskede han hende gudsfred, trykkede præsten i hånden og bad ham hilse mrs. Jenner: "Skønt jeg frygter, det er lidt urimeligt, da jeg endnu ikke har haft den ære at blive forestillet for hende," tilføjede han.

Han og Charles Shirley gik sammen ned ad trappen, uden for porten stod de et øjeblik stille og så på det ophøjede maleri, der var udbredt for deres blik, mens dog deres tanker var vidt forskellige.

Den unge mand kastede et blik tilbage på det hus, han stod i begreb med at forlade. Han følte en ubestemt ængstelse og uro, og den usikre fremtid fik ham til at sukke.

"Det er alt for tidligt for Dem at sukke og det så dybt, min unge ven," sagde den gamle mand venligt. "Der er noget, som tynger mig – skal vi gå denne vej? – men jeg betænkte mig på at sige Dem det. Men dette suk lod mig bestemme mig. Det er kun en advarsel. De bør – lad os gå lidt nærmere hen til søen, hvor den er smuk! – De bør gøre sir John Mardyke en undskyldning – det bør De virkelig."

"Undskyldning! Jeg ved ikke, hvad De mener," sagde Charles studsende og lidt skarpt.

"Hvad jeg mener, er, at De bør undgå ubehageligheder."

"Jeg ser ingen sådanne, sir," sagde den unge mand.

"Men tro mig, De vil komme, med mindre De gør, som jeg siger."

"Det er vistnok noget nyt," sagde Charles med en noget urolig latter.

"Jeg frygter, at De har fjender her, mr. Shirley. En eller anden ondskabsfuld person har hørt og meddelt sir John nogle ubetænksomme udtryk, De brugte en aften, da De, miss Mildmay og jeg sad sammen ved dagligstuevinduet derhenne, mens mr. Jenner talte med en fremmed om forretninger – jeg har glemt, hvem det var – og pigerne dækkede bordet. Jeg kan så tydeligt huske det hele, for jeg prøvede en eller to gange på at dreje samtalen hen på andre ting; men uheldigvis vedblev De at gøre løjer med, at han farvede sine bakkenbarter og mere af samme slags, som jeg ikke husker, og den, som har underrettet ham om det, har henvist ham til mig som den, der kunne bekræfte det – det er alt sammen så lavt og afskyeligt! Han trængte ind på mig og ville vide sandheden, og han fik det således drejet og vendt, at jeg ved min tavshed bestyrkede ham i den tro, at De ordret havde sagt, hvad der stod i brevet, mens Deres ytringer jo i virkeligheden var langt mildere og uskyldigere. Da jeg derfor så ham så vred, tænkte jeg, det var bedst at være åbenhjertig. Jeg måtte tilstå, hvad der var sandt; men jeg forsikrede ham, at størstedelen af brevets indhold var aldeles falsk."

"Jeg er Dem meget forbunden, det gør mig ondt, at De har haft ulejlighed for min skyld. Men når jeg skal være ærlig, må jeg sige Dem, at jeg ikke bryder mig en smule om, hvad sir John Mardyke tænker om mig, og jeg ville ikke være gået så langt

som herfra og til søen der, for at gøre ham opmærksom på, at han tog fejl. Jeg finder, at han er en dum, latterlig gammel nar. Jeg har glemt, hvad jeg dengang sagde om ham; men jeg ville med glæde sige det og alt, hvad jeg tænker om ham, halvtredsindstyve gange til, så at han ikke behøver ikke at bruge spioner, når han ønsker at høre min mening om ham."

"Hold op, hold op, kære mr. Shirley, dette er hverken klogt eller kristeligt. Min kære unge ven, jeg beder Dem, styr Deres sind, De ved ikke, hvad det ellers kan føre til. I sir Johns ungdom for en tredive år siden, var herrerne kun alt for vante til at afgøre deres sager med pistoler, og jeg forsikrer Dem, han er meget vred. Det sprog, han brugte, klinger endnu smerteligt i mine øren."

"Han talte vel om mig?"

"Ja, bestemt."

"Og det var sagtens ikke på nogen meget høflig måde?"

Mr. Burton trak på skuldrene og sukkede, som om han var træt af verden.

"Han mente vel, at jeg sagde usandhed?" spurgte Charles.

"Jeg vil ikke betænke mig på at fortælle Dem, hvad han sagde, fordi De deraf vil kunne se, hvor alvorligt han tog det, og på hvilken usikker grund De står; men jeg må bede Dem give Deres æresord på, at mit navn ikke skal blive nævnet i denne sag."

"Sir, det kunne aldrig falde mig ind."

"Vel, han sagde noget, der ligner det, som De formoder, og en hel del mere, som det smertede mig at høre, og som jeg kun omtaler for at vise Dem, hvor alvorlig sagen er og for at understøtte min bøn om, at De som en ærlig, kristen gentleman

vil bede ham om tilgivelse, for han kaldte Dem blandt andet en løgner, slyngel og tosse, hvoraf De kan slutte, hvor rasende han er, og hvor let denne ulykkelige misforståelse kan få sørgelige og syndige følger; jeg må tilføje, at han let kunne falde på at gentage disse og lignende udtryk, hvor De mindst ville holde af at høre Dem. Derfor beder jeg Dem, min unge ven, ydmyge Deres stolte hjerte lidt, gøre ham en undskyldning og lade mig nyde fredsstifterens glæde og velsignelse."

"Bad han Dem sige mig alt dette?" spurgte den unge mand.

"Nej, ikke ligefrem: men jeg kan sige Dem, at han ønskede, at De skulle vide, af hvilken beskaffenhed hans følelser var."

"Jeg forstår det," sagde Charles og kastede nogle småsten ud i vandet. "De skal have tak. Jeg tror nu, at jeg må gå hjem. Skal jeg følge Dem til Deres bolig?"

"Nej, tak; De er alt for god. Jeg vil sige Dem godnat i det håb, at alt skal blive godt. Godnat."

Således skiltes de. Og over det rolige sted hang der et kommende uvejrs mørke skyer.

20. Mødet

Det var en prægtig morgenstund. Der var netop skyer nok hist og her på den stille himmel til at give de tårnhøje bjerge afveksling og lade et eller andet fremspringende punkt på dem antage et mørkt, truende udseende.

På den aftalte tid stod mr. Burton ved porten, tog hatten af sit snehvide hår og hilste smilende op til den unge pige i dagligstuevinduet; hun besvarede glad hans hilsen og løb derpå ned til ham.

"Det er så venligt af Dem, mr. Burton," sagde hun, da hun kom ned ad trappen, "at gøre Dem al denne ulejlighed. Det må blive trættende for Dem at gøre denne tur i dag, når De netop så nylig har været der."

"Hvis jeg var yngre, ville jeg komme med smukke talemåder," sagde mr. Burton; "nu vil jeg kun svare, at jeg altid finder fornøjelse i at bestige disse prægtige højder. Jeg kan aldrig blive træt af dem, og jeg kan desuden med sandhed tilføje, at Deres selskab vil forøge spadsereturens behagelighed. Richard Wykes båd venter os, og når vi først er på den anden side, er afstanden ikke stor. De har da vel Deres lille botanisérkasse med?"

"Jo tak, jeg har husket den."

De gik nu videre, mens de talte muntert sammen, for hun følte sig rigtig vel i den venlige, meddelsomme gamle mands selskab.

Efter at de var kommet over søen, begyndte de at stige op ad bjergstien, der blev stejlere, alt som de kom højere op. På deres

venstre side skrånede bjerget ned imod søen, men på den højre hævede klippevæggen sig høj og truende imod himlen. I begyndelsen underholdt den gamle herre miss Mildmay med interessante fortællinger om blomster og om Alpernes, Pyrenæernes og Himalayabjergenes vidundere, men da han kom højere op, rystede han på hovedet, lo ad sig selv og tilstod, at han for første gang, siden sin ankomst til Golden Friars, begyndte at finde bjergene lidt besværlige og bad Laura om tilladelse til engang imellem at sætte sig og hvile lidt.

"Således går det. På én gang mærker man, at man bliver gammel. I lørdags kunne jeg gerne have gået lige op til toppen af bjerget, uden at føle mig træt. Jeg skammer mig virkelig over mig selv. Så, nu er jeg atter til Deres tjeneste; skal vi så gå videre?"

Og de fortsatte deres vej.

Nogle hundrede meter neden for det sted, de nyligt havde forladt, var der en platform på lidt over halvtreds meter i diameter. Det var visselig ingen botanisk udflugt, der her havde forsamlet et selskab på fem herrer. Noget længere borte, således at klipperne skjulte platformen for dem, stod tjenere med heste og vogne, deriblandt doktoren fra Dinghams køretøj.

Der kunne ikke tænkes noget mere passende sted til en duel, og hvis en af duellanterne skulle blive såret, fandtes der en udmærket vej, ad hvilken en vogn kunne køre ned lige så let som ad den lige jævne landevej.

Foruden disse herrer var der ingen nær eller fjern, måske med undtagelse af én, der anede, hvad her skulle gå for sig. Dette sted var valgt af den kloge gamle dr. Jollock, der fra tidligere tid havde en vis øvelse i slige sager.

Det kritiske øjeblik nærmede sig, sekundanterne havde ladet pistolerne, og de tomme pistolkasser stod på jorden; tæt ved dem havde dr. Jollock udbredt sine kirurgiske instrumenter og stod selv med et spændt udtryk i det ellers så gemytlige ansigt og ventede – for nu var afgørelsen nær. Den lille, stærkbyggede baronet med sin grønne kjole og skinnende wellingtonstøvler stod på den plads, som hans "ven" havde anvist ham, han så noget bleg og angreben ud.

Over for ham stod Charles Shirley og hørte på, hvad hans sekundant – en høj, tynd, aldrende gentleman med en lidt rød næse og en vigtig mine tilhviskede ham, idet han gav ham pistolen. Nu trækker han sig et par dusin skridt tilbage og tager sit lommetørklæde op af lommen. Baronettens sekundant, en lille tyk mand med dobbelt hage og lorgnet, står på den anden side.

Doktor Jollock står lidt længere tilbage med sammenpressede læber og rynket pande, stirrende åndeløst på duellanterne.

"Gentlemen, er De begge færdige?" råber sekundanten med lommetørklædet i hånden.

De retter sig og svarer: "Ja."

"Pas så på, gentlemen, når jeg hæver tørklædet."

Der fulgte et ængsteligt sekund på denne tale – da pudser den høje, tynde mand til alles store forbavselse heftigt sin næse i lommetørklædet, går hastigt hen imellem duellanterne og råber, imedens han stikker lommetørklædet i lommen, som en gal mand og med høj røst til den anden sekundant:

"Stik nu Deres stok i jorden og husk på, at den, som skyder seks skud bedst, vinder de hundrede pund. De begynder, sir

John."

Og idet han vinkede med hånden, råbte han: "Jeg beder Dem stå stille et øjeblik; det er kun tolv skud, så kan De passere; men det gælder et væddemål. Vil De være så venlig at vente et par minutter."

Disse sidste ord blev henvendt til en høj, mager mand med en meget lang hals og en sort overfrakke, der så ud, som om den var farvet. Han holdt et papir i hånden og blev fulgt af to lignende herrer.

Sekundanten med den røde næse, der før havde set denne slags folk, havde ikke vanskeligt ved i dem at genkende en opdagelsesbetjent og to politibetjente i civile dragter og havde med udmærket åndsnærværelse haft et påfund på rede hånd, som vi har hørt.

Den høje fremmede med den lange hals sagde: "Jeg beder Dem om forladelse, sir," så på sit papir og vedblev at gå fremad.

"Hvad ønsker De?" sagde sekundanten, idet han besluttede sig til at gå ham i møde.

Den fremmede havde måske haft mistanke, men han var nu på andet spor.

"De skulle vel ikke tilfældigvis have set mr. Burton, der bor nede på gæstgivergården, gå denne vej?" spurgte han.

"Nej."

Opdagelsesbetjenten ville gerne tale et par ord ene med ham; de gik lidt til siden, og kort efter vinkede sekundanten til den anden sekundant, der, da han havde hørt, hvad det var, råbte:

"Sir John, kom herhen et øjeblik;" og sagde, henvendt til politibetjenten: "Sir John er fredsdommer her i grevskabet."

Sir John gik derhen, og han og Charles Shirley, der ligeledes havde nærmet sig, hørte begge opdagelsesbetjentens beretning.

"Gode Gud!" udbrød Charles meget bleg; "han er gået op på bjerget med miss Mildmay."

"Der bliver naturligvis ikke noget af duellen," sagde "vennen" med næsen afsides til sin medsekundant.

"Nej, det er jo rimeligt nok," hviskede den tykke herre, "når den stammer fra en sådan grund!"

De bragte derpå duellanterne sammen, talte et par overbevisende ord til dem, hvorpå disse trykkede hinanden i hånden, omend det må tilstås, at det var et meget koldt håndtryk; derpå begav hele selskabet sig straks på vej og steg op ad bjerget, idet man fulgte stien; for Charles, der havde set mr. Burton og miss Mildmay stige i båden, havde en meget rigtig anelse om, hvilken vej de havde valgt.

21. Slutning

Gamle mr. Burton var gået videre med sin ledsagerinde, han var noget træt og mat, men dog smilende og meget behagelig at følges med, selv om han ofte måtte standse for at hvile. Endelig sagde han med et smil, et suk og et skuldertræk:

"Så – endelig er vi der da!"

Han så bleg og træt ud og lod til at være hensunken i mørke drømmerier, som han lod til pludselig at vågne fra, og sagde:

"Der kan De se blomsterne."

Han pegede med stokken, og hun svarede fornøjet:

"Ja! Hvor de er smukke og sjældne! Men hvorledes skal vi få fat i dem?"

Et forfaldent stengærde på deres højre side betegnede den gamle vej, der var skjult af græs, lyngblomster og bregner. Med en stejl runding skrånede bjerget ned på dette sted, og det så ud, som om vejen endte ved en pludselig bøjning tæt ved kløften.

"Jeg er så overordentlig udmattet i dag," sagde han, "at jeg intet kan gøre. Kan De se det lille udstående punkt der, en halv snes fod nede ad skråningen? På det hvilede jeg min fod, plukkede blomsten og kom op igen; men i dag duer jeg ikke til noget, jeg er – som De ser – aldeles ødelagt, næppe i stand til at gå; men hvis De ikke er bange for at gøre, hvad en gammel mand gjorde for to dage siden, så kan De holde Dem fast ved enden af min stok, og med Deres fødder nå den lille jordklump,

hvor De kan plukke så mange blomster, De vil. Det er meget let, ellers ville jeg ikke tillade Dem at forsøge det."

Laura Mildmay kunne med en gemses lethed bestige disse bjerge, som hun havde været vant til at besøge fra sin barndom af; men hun fandt dog, at dette var et ubehageligt vovestykke. Over den stejle skrænt kunne hun se ned i en dybde af fem hundrede fod til den fjerne landsby Golden Friars, der med et stykke af søen foran så ud som noget småt legetøj.

"Er De vis på, mr. Burton, at det lille, fremspringende punkt er aldeles fast og sikkert?"

"Som bjerget selv, mit kære barn! Jeg stod fem minutter på det i lørdags, naturligvis på samme tid lænende mig til skrænten, og jeg vejer dog dobbelt så meget som De."

"Ja, så kan der jo ingen fare være," sagde hun. "Det ville også være fejt at komme hjem uden blomsterne, og når De vil være så venlig at holde stokken for mig, så kan jeg jo være ganske tryg."

Det blev hurtigt ordnet, og knælende ned på skrænten, idet hun på samme tid holdt fast ved enden af stokken, lod hun sig glide ned, indtil hendes fødder nåede det fremspringende punkt, som hun troede at kunne stå på.

Men det viste sig kun at være løs jord, der var faldet ned fra klippen; så snart hendes fod berørte det, løsnede det sig og gled ned ad det glatte græstørv, bestandig hurtigere og hurtigere, til det forsvandt i den gabende afgrund.

"Hallo! Hvad er dette? Gode Gud!" råbte mr. Burton oppe fra, da hun i sin første skræk prøvede at komme op igen ved hjælp af stokken, der imidlertid gled ham ud af hånden, og hun lå nu uden støtte eller holdepunkt på den glatte skrænt, der var

beklædt med kort græs, som var så forbrændt af solen, at det var aldeles brunt og skinnende.

"Vær ikke bange – hold Dem blot stille, alt skal nok blive godt," råbte mr. Burton. Men den unge dame gled allerede langsomt ned ad den glatte flade.

Hun indså nu, i hvilken farlig stilling hun befandt sig, et gennemtrængende skrig hørtes fra hendes læber og tabte sig i det store, vide rum.

Hun havde vendt sig om på siden, og hendes skuldre berørte græstørven, mens hun forgæves prøvede på at bore sine fingre ind i den glatte overflade. Således gled hun tomme for tomme langsomt ned langs med en uhyre klippemasse, ved hvis fod hun kunne se et glimt af den afgrund, hun nærmede sig. Det var, som om hun gled ned ad et stejlt tag og var tagrenden så nær, at hun selv kunne måle det fald, hun hastede mod. Under hende viste sig det solbeskinnede landskab i den uhyre afstand og klippevæggen, der, som en uhyre mur i en højde af fem hundrede fod, gik stejlt ned til bredden af søen. Hun lukkede øjnene og skreg igen.

En mand, der gik forbi, blev hidkaldt af skriget, løb til stedet og skyndte sig med et udråb af rædsel til sin bolig for at hente et reb.

Skrænten blev mere og mere stejl. Der var kun ringe håb. Hun følte, at hun endnu stedse gled. Hendes hånd berørte en ensom bregneplante og hun greb fat i den. Nu åbnede hun øjnene.

En krage kom langsomt flyvende forbi, den dukkede ned imod hende, men fortsatte derpå sin lette flugt,

Mr. Burton syntes pludselig at blive grebet af vanvid, han kastede sig på knæ og græd højt; derpå rejste han sig og fo'r rundt som i fortvivlelse, hvorved han løsnede en sten, der rullede så tæt forbi hende, at jorden rystede under hende, idet den fløj over randen.

Med blege læber og rystende af skræk klyngede hun sig endnu til det svage holdepunkt, hun havde truffet. Det brast, og med planten i hånden gled hun atter nedad, først ganske langsomt, så hurtigere og hurtigere, indtil hun følte, at hun var lige ved afgrundens rand.

Atter mødte hendes fingre en fremspringende genstand, det var en lille klippespids, der stak en tomme frem over grønsværen. Endnu en gang fik mr. Burtons stampen og løben omkring et klippestykke til at rulle ned tæt forbi hende.

Atter lukkede hun øjnene og skreg vildt sin skabers navn; hendes fingre blev stive og kunne næppe føle den lille spids, hendes liv afhang af.

Men hvad var dette?

Mange stemmer hørtes ovenover; den ene kendte hun. Det var Charles Shirleys, den kom nærmere og nærmere, hun kunne tydeligt forstå de opmuntrende ord, og nu greb en stærk arm hende, hun følte sig fast, næsten krampagtigt omsluttet af den.

Et tov med en løbeknude, holdt af mange hænder ovenover, understøttede ham.

De steg opad; først ganske lidt, men nu med mere fremgang og bestandig – bestandig – omsluttede den samme kraftige arm hende som et jernbælte.

Og nu – lovet være Herren! – nu var de endelig deroppe, frelste og i fuld sikkerhed. Laura Mildmay hørte eller så intet

mere. Hun var besvimet.

"Shirley," sagde baronetten, bleg af sindsbevægelse og trykkende den unge mands hånd, der knælede ved Laura Mildmays side. "De har reddet hende som en brav mand, og hun skal blive Deres brud."

Hvad var der blevet af mr. Burton, alias Blinks, alias Amyot, alias og i virkeligheden kaptajn Torquil, der endnu levede og endnu nærede sine morderiske planer? Mens alle var beskæftiget med at frelse Laura Mildmay, var denne mand, da havde begået så mange forbrydelser, sluppet bort.

Meget sent om aftenen vendte de tre politiembedsmænd tilbage til Golden Friars efter en frugtesløs søgen efter ham, som også var blevet vanskeliggjort af en stærk tåge. Hvis de havde kendt sandheden, ville den have sparet deres chef mange kedelige breve så vel som dem selv fornyede undersøgelser og vandringer på de stejle, farlige bjerge.

Den næste uge kom den for dagen; den gamle skurks opsvulmede legeme blev af vind og strøm kastet i land fra søen, som han var styrtet i, da han i tågen søgte at flygte bort.

Behøver jeg at fortælle, hvad der videre skete, eller hvor lykkeligt Lauras og Charles Shirleys ægteskab blev?

Udgiverens note

Berlingske Tidendes oversættelse – denne oversættelse – af *Laura Mildmay* udkom nogenlunde samtidig med den engelske bogudgave i *Chronicles of Golden Friars* (1871), men oversættelsen er efter le Fanus første udgave, der gik som føljeton i *Cassell's Magazine (New Series)* fra 9. oktober til 13. november 1869.

Forskellen på de to udgaver er i det væsentlige, at der i bogudgaven er to kapitler mere end i føljeton-førsteudgaven. Det ene udgøres af en spøgelseshistorie (*Mrs. Crowl's Ghost*), som er lagt i munden på Lauras gamle amme, mrs. Jolliffe, men i øvrigt ikke har noget med historien om Laura at gøre. Det andet kapitel er en udvidet udgave af førsteudgavens sidste 4-5 afsnit. Der indgår heri en dialog mellem kroværten mr. Turnbull, doktor Lincote og – prokurator Luke Tarlcot, om hvem det ellers i begyndelsen af kapitel 16 hedder, at han "allerede i nogen tid har hvilet på Golden Friars kirkegård under en marmortavle, der fortalte om hans dyder og om hans venners sorg."

Om "To gange frelst"

Forfatter: Joseph Sheridan Le Fanu (1814-1873).
Org.udgave: *A Strange Adventure in the Life of Miss Laura Mildmay* (Også med titel: "*Twice Saved; or, Laura Mildmay's Strange Adventure*"). Føljeton i *Cassell's Magazine* (2. serie) 9. oktober – 13. november 1869, efterfølgende bogudgave i *Chronicles of Golden Friars*, Richard Bentley and Sons, London 1871.
Denne udgave baseret på: *Laura Mildmay* af Sheridan Le Fanu. *Berlingske Politiske og Avertissementstidende* 20. november – 05. december 1871.
Oversætter: Ikke kendt.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter Jules Girardet (1856-1938): *En farlig klatretur.*

ISBN 978-87-7979-924-0

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-451-1 (Ølstykke 2016).

www.ebib1800.dk

